

Shampa (33) har betalt 33.484 kroner

for en leilighet
hun aldri har bodd i

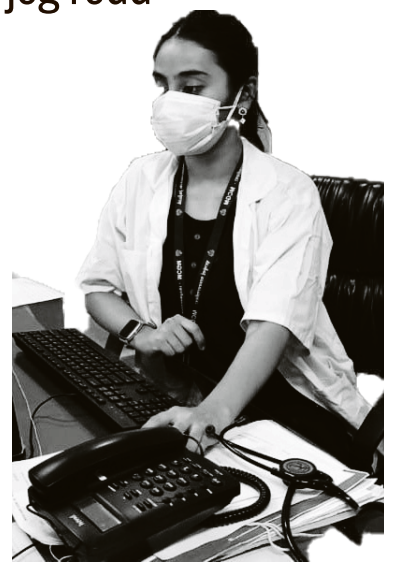
Nyhet s. 4–5

REKTOR TRUET MED Å **ANMELDE** STUDENTER FOR RYKTE- SPREDNING

Nyhet s. 7

SABREEN (22) ER «KORONA- KRIGER» I MUMBAI:

– Hvert sekund er
jeg redd

Utenriks s. 12–13

INGEN VIL LEDE VELFERDS- TINGET

Nyhet s. 6

MENINGER

Redaktør:	Pernille Solheim psolhe@gmail.com 951 10 941	Følg oss
Nyhetsleder:	Mylena Kifle mylenakifle@live.no 974 83 042	www.universitas.no
Fotosjef:	Henrik Follesø Egeland	facebook.com/UniversitasOslo
Desksjef:	Synne Hellevang	twitter: @universitas_no
Nettredaktør:	Endre Ugelstad Aas	instagram: universitas_offisiell
		Tips oss
		tips@universitas.no

SiO kan gjøre mer for koronafaste studenter

Forestill deg at du, barnet og ektefellen din om bare noen måneder skal flytte fra Bangladesh til Lillestrøm i Norge. Jobber og bosted må sies opp, og visum, barnehage og ny leilighet i et fjernt land må på plass. Men like før du får reist, stenges grensene til det fjerne landet på ubestemt tid. Leiekontrakten er signert. Hva gjør du?

I denne ukens utgave av Universitas kan du lese om Shampa Rani Dey (33) fra Bangladesh. Hun er en av flere internasjonale studenter som ikke rakk å komme seg til Norge før regjeringen stengte grensene i slutten av januar. Frem til hun i mars innså at grensene ikke ville åpnes igjen med det første, hadde Dey betalt 33.484 kroner for en SiO-leilighet hun aldri har fått nøklene til.

Deys veileder på studiet, professor David Jordhus-Lier, mener det er SiO som her har sviktet: «I denne saken har SiO tatt penger fra studenter i utviklingsland som sitter og venter på å få komme seg til Norge», sier Jordhus-Lier til Universitas. Han legger til at SiO bør «ta innover seg urettferdigheten av egen praksis». Med denne kritikken kan det fremstå som at SiO ikke har latt Dey si opp leiekontrakten sin – men det er ikke tilfellet. Til syvende og sist er det opp til hver student selv å avgjøre om de vil avslutte leiekontrakten eller ikke, og under pandemien har SiO justert ned oppsigelstiden fra to eller tre til én måned. Likevel har Jordhus-Lier rett i at noe skurrer når en internasjonal student fra et utviklingsland kan betale flere titalls tusen kroner til SiO uten å ha satt sin fot i Norge.

Regjeringen har de siste par månedene vært nok så tydelige på at grensene er noe av det siste som vil gjenåpnes. Men selv de mest oppvakte norskkyndige personer sliter ofte med å forstå nasjonale og lokale smittevernrestriksjoner, og det er god grunn til å anta at dette er enda vanskeligere for internasjonale studenter som befinner seg i utlandet. Både utdanningsinstitusjonene og regjeringen har ansvar for å være tydelige, sikre mest mulig forutsigbarhet og strekke seg for å begrense skadeomfanget som følge av restriksjonene. Men særlig SiO, som tar betalt av studenter som sitter fast i hjemlandet, sitter med en stor del av ansvaret.

Boligdirektør i SiO Gunn Kirsti Løkka sier til Universitas at hun mener de har tatt dette ansvaret, blant annet ved å ha anbefalt studenter å si opp kontraktene sine. Spørsmålet er om disse anbefalingene har nådd alle, og om de har vært tydelige nok. For ingen ønsker å betale 33.484 kroner for noe de aldri vil få nytte av. Likevel er det minst én student som har gjort nettopp det.

Under pandemien har mange bedrifter refundert kunders betaling for reiser, festivalbilletter og hotellopphold som aldri ble noe av. Det ser det ikke ut til at SiO planlegger å gjøre i dette tilfellet. Ifølge SiO selv er deres mål ikke å ha økonomisk overskudd, men «å tilby deg som er student produkter og tjenester som gjør studiehverdagen effektiv og stimulerende, og bidra til at du trives». Da er det merkelig at ikke SiO i minst like stor grad som profitorienterte bedrifter vil kompensere for kundenes økonomiske tap under pandemien.

Kanskje hadde SiO vært tydeligere i sine anbefalinger til internasjonale studenter dersom de var pliktige til å refundere pengene for leiligheter som står tomme.

Ingen ønsker å betale 33.484 kroner for noe de aldri vil få nytte av

Spenn vs. studenter: Vi taper igjen

Regjeringen mener det åpne markedet best finner St. Olavs gate 32s reelle verdi. Men hvilke verdier setter vi høyest?

Kommentar

Saga Eline Jonsson Hoff, journalist i Universitas

Tidligere denne måneden ble det klart at SiO og Velferdstinget tapte slaget om det historiske bygget i St. Olavs gate 32. Dermed knuses drømmen om et studenthus i sentrum.

Kommunal- og moderniseringsminister Nikolai Astrup sa til Universitas at eiendommen er vanskelig å verdsette, og at de derfor besluttet å selge bygget på det åpne markedet. Det ville «sikre god bruk av eiendommen i fremtiden, og at statens inntekter fra salget reflekterer eiendommens reelle verdi». SiO og Velferdstinget meldte sin interesse for bygget tidlig, med en tanke om å skape et studenthus som kunne romme alt fra ølkran til studentforeninger.

Men selv mektige SiO med fjorårets overskudd på svimlende 256,2 millioner kroner ble puslete i budrunden. De seirende ble Flakk Gruppen og familien Brendmoe, som kjøpte bygget for 145 millioner over takst, til 345 millioner kroner. Og bygget blir akkurat hva byen trenger: et boutiquehotell.

Det behøvde det imidlertid ikke bli. For regjeringens del kunne det blitt hvem enn med mest penger på bok. SiO henvendte seg til byrådet for støtte, som

også erkjente at et studenthus ville gjort seg godt i Oslo-gryta. Byrådet kunne imidlertid ikke bistå med penger i potten til annet enn prosjekter og aktiviteter, som forutsatte at SiO vant.

Det burde ikke lenger være nødvendig å ramse opp undersøkelsene og resultatene som peker i feil vei for studenter psykiske helse under pandemien. Penger må bevilges, tilbudene må tilgjengeliggjøres, og terskelen må ned. Her ville et studenthus i Oslo sentrum vært et løft for studiehverdagen – ikke fordi pils og foreningsaktivitet er symptomatisk med en bedre psykisk helse, men fordi studenter trenger flere sosiale møteplasser, hvor vi kan realisere og engasjere oss, og ikke minst møte mennesker fra alle Oslos utdanningsinstitusjoner. Det ville kanskje vært den beste foreningsaktiviteten for oslostudentene.

Det snakkes ikke altfor varmt om hovedstaden som studentby. Visstnok er det mange med et allerede etablert nettverk pre studenttilværelsen, stor geografisk spredning og få samlingssteder. Men Oslo er ingen dårlig studentby. Den er imidlertid en studentby i

en storby, og krever kanskje at du må løfte benet litt høyere for å komme over terskelen, og inn i de mange foreninger og tilbud som er der. Det trengs en politisk vilje til å satse på studentene, skape flere møteplasser og synliggjøre disse.

Derfor er det leit å se at studentene igjen taper for storkapitalens tvekamp, hvor cash is king og et målrettet, helhetlig bymiljø er taperen. Astrup mener bygget vil bli «en attraksjon», men hvilken styrke

Et mer helhetlig studentliv på tvers av campuser er ingen utopi

Arkivaren

Historiske skråblikk av Anna «Graver'n» Krokene

Dj Ute Pils

Det kan se ut til at Oslos øltørste studenter snart vil få sine våte drømmer oppfylt. Forhåpentligvis rekker vi å snu noen kalde på studentpubene før sommerferien inntar de ganske campus. Studentpub betyr også student-dj, og i 1999 skrev Universitas om Blinderns heiteste platesnurrere. Mens dj Snau fikk påspandert øl av fornøyde danseløvere, var en real skjennepreken det eneste dj Big Jim fikk gratis. «Du er den verste dj-en jeg har hørt!» var en SV-students harde dom. Jeg velger å tro at pandemien har gjort oss mindre kresne. Kom fram alle student-djer, deres tid er nå.

Universitas onsdag 24. november 1999

Sammen for en stillere lesesal

På debattsidene i denne ukas avis appellerer Bård Nordseth til sine medstudenter når han innstendig ber dem skru på lydløs på lesesalen. Noen ting er bare vanskelig å bli kvitt; bukser med lavt liv og vibrerende mobiltelefoner faller i samme kategori. I 2005 omtalte Universitas vibrerende mobiltelefoner som «[l]ike sjenerende som lyden av et samleie uten stønning». I eksamensinnspurten er det ikke vanskelig å stille seg bak det, skru av vibrasjonen, ditt nek.

Universitas onsdag 17. august 2005

Universitas er en avis for og av studenter. Universitas er et nyhets- og debattorgan for lærestedene tilknyttet Student-samskipnaden SiO. Universitas skal drive kritisk og uavhengig journalistikk og være partipolitisk nøytral. Universitas arbeider etter Vær varsom-plakatens regler for god presseskikk. Den som mener seg rammet av urettmessig omtale, oppfordres til å kontakte redaksjonen.	Daglig leder: simen.eriksen@universitas.no 91 57 39 67	Jone Trøvåg
	Annonseansvarlig: geir.dorp@universitas.no 22 85 32 69	Geir Dorp
	Besøksadresse:	Moltke Moes vei 33
	Post:	Boks 89 Blindern, 0314 Oslo
	Epost:	universitas@universitas.no
	Nettside:	www.universitas.no

ILLUSTRASJON: ØIVIND HOVLAND

har estetiske argumenter, om bygget ikke evner å invitere den gjengse osloborger inn og ned i sentrum?

Økte leiepriser er et annet eksempel på student vs. spenn. Oppropet #reduserhusleia har tatt til orde for senkede leiepriser, når månedlig trekk til husleie snuser på maks utbetaling fra Lånekassen, og studiestøtten står fast. Bolighaiene spiser kvadratmeter som krill, prisene presses opp, og selv SiO er ikke billige med kostnadspris.

«I dag er vi kanskje det mest markedsorienterte landet i Europa på [boligfeltet]», sa Agendas fagsjef Hannah Gitmark til Morgenbladet forrige uke. I Norge er roret overlatt til kapitalen. Resten og Oslos 85.000 studenter blir stående

igjen på kaia, mens byutviklingen vender kappen etter vinden. En helhetlig byutviklingspolitikk som evner å legge til rette for kulturliv, folk og møteplasser, må vike for vilkårligheten.

Kanskje var det en drøm for god til å være sann: at vi kunne tre inn i den majestetiske bygningen, pilse vegg i vegg med Kongen, arrangere konserter og engasjere oss i foreninger; i kjernen sentrum. Bygningen i St. Olavs gate ville vært et fint supplement til Chateau Neuf på Majorstuen, og et godt virkemiddel for å samle de allerede spredte utdanningsinstitusjonene. Fra Blindern til BI, fra NMH til HK. Hva har vi til felles? Vi er alle studenter. Til og med filosofistudenten

som dumpsterdivet Fretex-containeren vil la seg rive med på dansegulvet med Cava- og marketing-gutta i poloskjorter. I alle fall med noen kalde innabords.

Et mer helhetlig studentliv i Oslo med flere samlingssteder på tvers av campuser er ingen utopi. Men det krever at politikerne ser lenger enn pengesekken.

Snart åpner Oslo opp. Det gledes til champagnebrunsj på Grand Café når føttene er såre etter en hektisk handle-dag på Steen & Strøm og spaserturer rundt slottet. Heldigvis kan vi ta inn på boutiquehotell et slapt steinkast unna, før vi trikker hjem dagen derpå.

debatt@universitas.no

Øyeblikket

av Hanne Jones Solfjeld

Samhold: Demonstrasjon til støtte for Palestina i Oslo, 14.05.2021

UNIVERSITAS

TIPS OSS:

tips@universitas.no

UTTEGNERE:

Susanne Fernløf Arntzen
Madeleine Åbyholm
Caroline Vestskogen

DESKJOURNALIST:

Anna Krokene

KORREKTUR:

Aksel Rogstad
Harald Nordbø

Universitas støttes av Velferdstinget, som står uten redaksjonelt ansvar.

NYHET

nyhetsredaktør: **Mylena Kifle**
mylenakifle@live.no 974 83 042

BETALTE 33.484 KRONER FOR EN SiO-LEILIGHET HUN ALDRI HAR BODD I

Professor mener SiO dr

Ingen adgang: Over Zoom besøker Shampa Rani Dey journalistens studentbolig. Det er det nærmeste hun har kommet en SiO-bolig til nå.

Forsinket visum, sykdom og til slutt stengte grenser gjør at UiO-studenten ikke kommer seg inn i Norge. Hun mener det burde bli gitt unntak i innreiserestriksjonene for internasjonale studenter.

Stengte grenser

tekst Maria Jostad
foto Isabel Berge

– Jeg forventer en viss fleksibilitet fra SiO når det gjelder reglene og prosedyrene deres. Det er en usikker situasjon for hele verden på grunn av pandemien, og derfor burde vi være mer sympatiske mot hverandre, sier Shampa Rani Dey (33) over Zoom fra Bangladesh til Universitas.

Dey begynte i høst på masterprogrammet i Human Geography ved Universitetet i Oslo (UiO).

Første semester på masteren var heldigitalt, men Dey ønsket å

komme til Oslo i november, slik at hun kunne være der til vårsemesteret begynte. I oktober søkte hun om visum og en toromsleilighet på Åråsen studentby. Der skulle hun bo med ektemannen og datteren sin. SiO innvilget boligsøknaden fra november 2020.

– Men visumet vårt ble forsinket på grunn av pandemien, og jeg fikk det ikke før i desember.

Dey fortsatte å betale for studentboligen i påvente av å kunne reise. Hun planla å reise i januar, men ble syk og fikk derfor ikke dratt. Da hun ble frisk igjen, hadde Norge stengt grensene.

I mars hadde hun betalt 33.484 kroner for en leilighet hun aldri

har bodd i.

Urettferdig praksis

– Det er svært uheldig at jeg har måtte betale hele dette beløpet, uten å ha bodd der, sier Dey.

UiO-studenten holdt på leiekontrakten, i håp om å kunne få reise til Norge så fort som mulig. Men da grensene fortsatt var stengt i mars, følte hun det ikke lenger var realistisk å fortsette kontrakten. Hun er takknemlig for at SiO hjalp henne med å si opp kontrakten fra 15. mars.

Dey sier hun ikke klandrer SiO for situasjonen, men mener heller ikke det er hennes egen feil.

– SiO har visse regler som de må følge, og de fortalte meg at reglene er de samme for alle. Derfor kunne de ikke hjelpe meg, bortsett fra at de stoppet husleiekontrakten i mars.

David Jordhus-Lier er professor i samfunnsgeografi og veilede-

ren til Dey. Han har engasjert seg i saken.

– SiO er en boligutleier som har et spesielt ansvar for studentfelleskapet, ikke minst under en pandemi der det er tøft å være student, sier han over telefon til Universitas.

– I denne saken har de tatt penger fra studenter i utviklingsland som sitter og venter på å få komme seg til Norge, men som ikke kommer seg hit av grunner de ikke selv kan kontrollere. Her burde SiO ta innover seg urettferdigheten av egen praksis, en praksis som kanskje også rammer andre internasjonale studenter.

SiO: Vi tar ansvar

– Vi har forståelse for at det er mange som står i vanskelige situasjoner under pandemien. Derfor har SiO også strukket seg langt for studentene når det kommer til bolig, helsetjenester og barnehage,

skriver boligdirektør i SiO Gunn Kirsti Løkka i en e-post til Universitas.

– Vi har et spesielt ansvar for studentfelleskapet, og det er et ansvar vi mener at vi tar. Påstanden om at vi tar penger fra studenter i utviklingsland, mener vi er uriktig. Fra grensene stengte 29. januar har SiO forsøkt, så godt vi kan, å komme studentene i møte.

Løkka skriver at da det ble tydeligere at grensene ikke ville åpne igjen før en god stund, har SiO også anbefalt studentene å si opp kontrakten. UiO-student Dey valgte å beholde kontrakten, selv om grensene var stengt.

– Vi kan ikke gå i detaljer i denne konkrete saken. Generelt har vi hele veien forsøkt å bistå de internasjonale studentene som ikke har fått kommet til Norge på grunn av pandemien. Blant annet har vi utsatt kontraktstart på flere kontrakter og kuttet oppsigelsestiden ned

Iver urettferdig praksis

til en måned for alle.

I noen situasjoner har SiO også anbefalt studenter å si opp kontraktene sine, fordi det var liten sannsynlighet for at Norge åpnet grensene igjen. Løkka forteller at når studenten ønsker å beholde kontrakten, har ikke SiO mulighet til å bistå ytterligere.

Hun skriver videre at det er mange studenter som har stått i vanskelige situasjoner det siste året.

– SiO kan ikke spesialisere sitt tilbud til hver enkelt. SiO har heller ikke mulighet til å dekke de økonomiske konsekvensene til hver enkelt student.

I denne saken har SiO tatt penger fra studenter i utviklingsland

David Jordhus-Lier, professor i samfunnsgeografi og veileder til Dey

Går utover masteren

– Har dette påvirket deg økonomisk?

– Internasjonale studenter må overføre en sum penger til en konto i Norge for å få studieadgang, så jeg brukte disse pengene til å betale leie, og det hjalp meg mye. Uten denne kontoen hadde det vært vanskelig å betale alle disse pengene med en gang fra Bangladesh, sier Dey.

Hun forteller videre om en svært krevende studiesituasjon.

– Siden jeg ennå ikke har vært i Norge, er det noen ganger vanskelig for meg å samsvare forelesningene, på grunn av tidsforskjellen. Det er også vanskelig å få tak i pensum herfra.

Dey mener det ville vært bedre for henne å studere på campus.

– Human Geography er et praktisk studium, så dette går også utover arbeidet mitt med masteroppgaven.

Til tross for dette vil hun understreke at hun trives med å studere ved UiO, og at foreleserne og professorene gjør sitt beste for å gi god undervisning og tilbakemeldinger, men hun skulle gjerne ha møtt veilederen sin fysisk.

En av toppsakene til Gjestelista, som sitter i Studentparlamentet ved UiO, er tilrettelegging for internasjonale studenter.

– Det er dette, i min lille periode jeg har vært med Gjestelista, vi

Bistår: Gunn Kirsti Løkka, boligdirektør i SiO, sier de ikke kan spesialisere sitt tilbud på hver enkelt, men at de bistår de internasjonale studentene.

har kritisert UiO for: for lite fokus på og for lite prioritering av internasjonale studenter, sier listeleder i Gjestelista Adrian Bolstad på telefon til Universitas.

– Dette er mennesker som også må få komme inn i det norske samfunnet. Det er problematisk når de ikke får komme inn i landet og må sitte igjen med regningen, for ikke engang å få studere i Norge.

UiO advarte

– Det har vært veldig krevende å være internasjonal student eller utvekslingsstudent under pandemien, og vi skulle gjerne ha hatt flere av disse studentene fysisk til stede, skriver rektor Svein Stølen ved UiO i en e-post til Universitas.

– Vi ser virkelig frem til å ta imot internasjonale studenter og utvekslingsstudentene igjen så snart innreiseregler og smitte-

trykk tillater det!

I mellomtiden legger UiO til rette for digital undervisning og deltakelse som best de kan også for denne gruppen.

– Men det er selvsagt vanskelig for både studenter og undervisere å arbeide både på ulike steder og ulike tidssoner. Det har vært ualmennlig krevende å skulle planlegge utenlandsopphold med den uforutsigbarheten pandemien har

medført.

– UiO inngår avtaler med SiO Bolig om boliggaranti for internasjonale studenter. Har da UiO et ansvar for internasjonale studenters boligsituasjon og økonomiske tap, som følge av at de ikke får kommet seg til Norge på grunn av korona?

– Boliggarantien er en generell avtale mellom UiO og SiO for å sikre våre internasjonale studenter og utvekslingsstudenter bolig i normaltider. Leiekontrakten er en avtale mellom SiO og hver enkelt leietager. Men det høres urimelig ut at en enkelt-student skal sitte igjen med kostnader når vanskelighetene tårner seg opp.

Stølen skriver at regjeringen og statsråden har presset på for at utveksling skal gjennomføres, og at UiO har fulgt opp så godt det har latt seg gjøre fra lærestedets side.

– Vi advarte nettopp mot at vi nok en gang kunne ende opp med at enkeltstudenter satt igjen med utfordringene og med regningen.

La studentene reise

Dey håper Norge gjenåpner grensene, og vil reise så fort hun har muligheten til det.

– Jeg synes internasjonale studenter burde få reise til Norge, dersom de følger reglene og restriksjonene. Hvis vi gjør det, er det mindre risiko for at vi sprer viruset.

– Hadde du godttatt å bo på karantenehotell dersom du fikk komme til Norge?

– Ja, jeg mener Norge kan åpne for internasjonale studenter og lage et sett med regler for oss, slik at sikkerheten for nordmenn opprettholdes. Vi har ikke problemer med karantene eller noen andre restriksjoner.

– Jeg ønsker bare at studentene som nå befinner seg i utlandet, skal få reise til Norge, og at de fjerner innreisestriksjonen så fort som mulig, slik at vi kan starte studiene våre ordentlig. Det er svært frustrerende at jeg har fått muligheten til å studere, men ennå ikke har fått reise.

Statssekretær i Justis- og beredskapsdepartementet Lars Jacob Hiim (H) skriver i en e-post til Universitas at han har forståelse for at de strenge innreisestriksjonene får store konsekvenser for mange.

– Men selv om smittesituasjonen i Norge er i bedring, er det fortsatt nødvendig med strenge tiltak for å begrense smittespredning fra utlandet. Regjeringen vurderer hele tiden smittesituasjonen med tanke på lettelser.

universitas@universitas.no

Ingen vil lede Velferdstinget

Avtroppende leder: Idun Kløvstad har vært leder i Velferdstinget i annerledesåret. Hittil er det ingen som vil ta over for henne.

ARKIVFOTO: SINDRE DESCHINGTON

Etter over et år med pandemi er ikke nåværende leder overrasket over mangelen på søkere.

Studentengasjement

tekst Mylena Kifle

Fristen for stille som leder i Velferdstinget i Oslo og Akershus gikk ut for en drøy uke siden. Likevel er det ingen som har prøvd å kapre tingets gjeveste stilling og dermed stille seg i rekken av Oslos mektigste studenter.

Velferdstingets arbeidsutvalg har derfor bestemt at fristen for å stille til ledervervet og bli vurdert av valgkomiteen utsettes til 24. mai.

– Det er fryktelig vanskelig å spekulere i hvorfor ingen har stilt, sier avtroppende leder i Idun Kløvstad.

– Korona har gjort det vanskelig å promotere valg. Vi har famla litt. Vi skulle jo gjerne møtt folk og snakket med dem om hva ledervervet innebærer.

Arbeidsutvalget med Kløvstad i spissen har hatt hjemmekontor i store deler av perioden de har bekledd vervene. Hun mistenker at det kan ha gjort det mindre fristende å stille som

leder i år.

– Det er kanskje ikke drømmen å sitte som leder fra hjemmekontor, om det skulle fortsette.

Leder i annerledesåret

– Alle andre stillinger i Velferdstinget har fått søkere i år. Er det skummelt å stille som leder?

– Det er skumlere i år enn andre år, fordi man ikke vet hva som skjer med gjenåpningen, svarer hun.

Som en av de fremste representantene for en studentby som har vært i dvale siden november, kan Kløvstad fortelle at det har vært et spesielt år. Og når hun straks går av som leder, ser hun tilbake på tiden med blandede følelser:

– Det har vært krevende, og veien har blitt til mens man går. Men det har samtidig vært givende. Vi har fått satt flere saker på dagsordenen, og flere studentsaker har fått oppmerksomhet det siste året, sier hun og fortsetter:

– Jeg vet ikke om det har vært

mer krevende i år, men det har i hvert fall vært en veldig givende periode.

Det er kanskje ikke drømmen å sitte som leder fra hjemmekontor

Idun Kløvstad, avtroppende leder i Velferdstinget

UiO-sentrert ledelse

De andre vervene i arbeidsutvalget har fått søkere til den ordinære fristen. Likevel er det bare én søker til hver stilling. Marius Torsvoll (22) stiller som nestleder. Han har tidligere erfaring i Velferdstinget og Studentparlamentet ved Universitetet i Oslo (UiO) og er nåværende leder i kjellerpubnettverket ved UiO.

Maika Marie Godal Dam (24) stiller som politikk- og mediansvarlig. Hun har vært aktiv i studentpolitikken i Bergen siden 2019, men har det siste året studert ved UiO. Nå er hun aktiv

i Venstrealliansen og Norsk studentorganisasjon.

I stillingen som samarbeidsansvarlig stiller Didrik Svellingen. Han har tidligere vært med i Realistlista ved UiO. Han har også erfaring fra Velferdstinget som nestleder i Kulturstyret.

– Hittil er det bare studenter fra UiO som har stilt til arbeidsutvalgets verv. Er ikke det synd når Velferdstinget skal representere hele Student-Oslo?

– Jeg opplever kandidatene som har stilt, som gode. Men vi skulle gjerne sett kandidater fra andre utdanningsinstitusjoner. Vi har prøvd å sette inn litt innsats for å finne kandidater fra andre utdanningsinstitusjoner, men det har ofte vært en overvekt av studenter fra UiO.

– Hvorfor tror du det er slik?

– Det vet jeg ikke. UiO har jo flest studenter. Samtidig vet vi at de andre universitetene og høyskolene har veldig engasjerte studenter, men kanskje er de mer interessert i å engasjere seg lokalt.

– Det er bare én søker til vervene i arbeidsutvalget. Blir det et ordentlig valg da?

– Vi skulle gjerne sett at det ble valg, da det alltid er heldig

Velferdstinget i Oslo og Akershus

+ Her sitter representanter fra alle SiOs studentorganisasjoner

+ Har som oppgave å påvirke SiO for å sikre et godt velferdstilbud for Oslos studenter

+ Bevilger penger fra semesteravgiften til studentforeninger

+ Arbeidsutvalget er Velferdstingets tillitsvalgte ledelse

med valg. Men så må vi jo si at det ikke kom som en stor overraskelse; vi er ikke de eneste som har hatt utfordringer med rekruttering i år. Så lenge alle kandidatene som stiller, er gode, er vi fornøyde i år, svarer Kløvstad.

universitas@universitas.no

Rektor truet studenter med politianmeldelse eller utvisning

Se opp: Rektoren ved Noroff University College sendte 6. mai ut en e-post til en gruppe studenter om mulig politianmeldelse og utvisning fra høyskolen.

Ifølge rektoren ved Noroff University College skal noen studenter ha spredt falske rykter om en av de ansatte ved høyskolen.

Noroff høyskole

tekst Alvide Overaa
foto Sindre Deschington

«Det har vist seg at noen få studenter ved Noroff University College har spredt falske rykter om en av våre akademiske ansatte. Dette er veldig alvorlig.»

Slik lyder første setning i e-posten fra rektor Beathe Due til en gruppe studenter ved høyskolen. Bakgrunnen for meldingen er uspesifisert i e-posten Universitas har fått tilgang til. Det ble ikke nevnt hvilke type rykter det var snakk om, hvem det ville gjelde, og når disse ble fremsatt. I meldingen vises det til straffeloven §267 om privatlivskrenkelser og skadeerstatningsloven §3–6a.

«De som har bidratt til, initiert og delt falske rykter om vedkommende kan unngå at saken blir politianmeldt og/eller at en sak

blir åpnet om mulig utvisning, hvis ryktene dementeres i de fora der disse deles, og jeg får en skriftlig unnskyldning umiddelbart og senest denne uken.»

Due skriver videre at hun vurderer å anmelde forholdet til politiet, men at hun først vil gi de berørte mulighet til å kontakte henne før hun tar en endelig avgjørelse.

Jurist Anine Kierulf mener at konsekvensene ved at rektoren besluttet å sende ut en slik melding, kan være at åpenhet og diskusjon om saken forhindres.

– Slike saker burde ryddes opp i på andre måter enn å sende ut en e-post med trussel om politianmeldelse. Slike trusler bidrar lett til å skremme folk fra å si noe i det hele tatt, snarere enn til å få dem til rydde opp gjennom åpen diskusjon og forklaringer.

Håp om oppklaring

Universitas har vært i kontakt med rektor Due som sendte ut meldingen. Hun understreker at e-posten kun ble utsendt til til studentene det gjaldt, og ikke universitetet for øvrig.

Due forteller at hun ikke vil gå inn på detaljer om bakgrunnen for e-posten. Hun nevner likevel at ryktene skal handle om kriminell atferd. Universitas har fått opplyst

av rektoren hva ryktets tematikk er. Saken er fortsatt uavklart, og av hensyn til dette og den ansatte velger Universitas ikke å gjengi innholdet i ryktene.

– Studentrådet ved Noroff har vært informert hele veien, og vi vil møtes i midten av neste uke for å diskutere saken. Da håper jeg vi kommer til en avklaring.

Videre forteller rektoren om viktigheten av å slå ned på nettat-

ferd som kan skade andre.

– Dersom ryktene gjaldt en student, ville dette blitt slått like hardt ned på, avslutter hun.

Ikke grunnlag for straff

Jurist Kierulf har blitt forelagt ryktets tematikk. Av det hun vet om saken, mener hun at tematikken ikke vil kunne føre til straff.

– Påstander som dette ville vært en sak om ærekrenkelser hel-

ler enn privatlivskrenkelser.

Hun forklarer at ærekrenkelser ikke er straffbare, og at en slik anmeldelse ville ha blitt henlagt. Ærekrenkelser innebærer

å fremsette beskyldninger som er egnet til å skade en persons omdømme.

– Det er bare privatlivskrenkelser som er straffbare, og en påstand om ærekrenkelse må heller fremmes gjennom et sivil søksmål. Sivile saker er tvister der

private går til søksmål mot hverandre, der man for eksempel kan krever erstatning.

Tør ikke å uttale seg

Studenter Universitas har vært i kontakt med, har reagert på e-posten. De forteller at de er overbevist om at de vil bli straffet i vurderinger dersom de går ut i media, ettersom de ikke har anonym retting.

Til det svarer rektor Due:

– Ingen har blitt, blir eller vil bli straffet for å ha meninger eller være uenig. Alle tilbakemeldinger vi får fra studentene, tar vi med oss videre.

En av studentene ved Noroff har påpekt til Universitas at slike anklager kan oppleves som ubehagelig og stressende for en sårbar gruppe studenter som allerede sliter psykisk under koronatiltakene.

Rektoren fremhever i en e-post til Universitas at hun har forståelse for at koronasituasjonen har vært vanskelig for studentene. Hun understreker likevel at det også er viktig å tenke på den psykiske helsen til den ansatte.

universitas@universitas.no

Kodekrangel ved Domus Juridica

Unødvendig: Adrian Leander Skagen er kritisk til at jusstudentene må taste inn kode ved toalettbesøk.

I jusstudentenes hovedbygning har man måttet bruke kort og kode for å gå på do. – Virker som at de ikke stoler på oss, sier student.

Smittevern

tekst Elisabeth Berg Ødegaard
foto Isabel Svendsen Berge

Universitas har tidligere skrevet om en student ved Det samfunnsvitenskapelige fakultet ved Universitetet i Oslo (UiO) som reagerte på at man måtte taste inn kode for å komme inn og ut av byggene på campus.

Jusstudent Adrian Leander Skagen (21) mener situasjonen ved Domus Juridica ved skiller seg fra de andre byggene ved UiO. Han forteller at man utenom alminnelige åpningstider trenger kort og kode for å komme inn i selve bygget og lesesalene.

– Det er detaljstyring fra fa-

kultetets side, sier Skagen.

– Og dette gjelder ikke kun for lesesalen; man må også bruke kort og kode hver gang man skal på do. Det er jo ganske uheldig med tanke på smittesituasjonen.

Han sier at det har oppstått irritasjon blant en del jusstudentene, ettersom tiltakene oppleves som unødvendige.

– Det ene er det generelle elementet hvor det virker som at de ikke stoler på oss og hvorvidt vi har grunn til å være her, eksemplifisert gjennom at de må dobbeltsjekke oss hver gang vi går på do, sier han.

Med tanke på at koronaviruset også kan smitte ved berøring, mener Skagen at praksisen ved Domus Juridica kan skape en

slags smittestasjon som kan spre viruset.

Sentrumstrøbbel

– Hvor i bygget må man inn med kode?

– Det er ved inngangsdøren, lesesalen og enkelte toaletter eller ulike ganger hvor det også er toaletter. Samtidig må man ikke taste kode for verken inngang til undervisningsrom eller kollektivrom.

Mens Skagen intervjues av Universitas på Domus Juridica, overhører en medstudent samtalen og bryter inn. Vedkommen- de påpeker at situasjonen er annerledes ved Domus Juridica enn ved de andre UiO-byggene. Fordi det er et sentrumsbygg, er det større risiko for at andre prøver å komme seg inn i bygget.

Skagen lar seg likevel ikke overbevise av resonnementet:

– Da kan man like godt argumentere med at det samme skjer inn til toalettene også. Jeg ser dermed ikke at kodekontroll vil hindre noen som allerede er inne i bygget tilgang til lesesal eller doene, konkluderer han.

Fjerner kode, beholder kort

Eiendomsdirektør John Skogen forteller at det er kortlesere på toalettene i Domus Juridica fordi det har vært ønsket av personer og hendelser der tidligere. Han mener det er godt smittevern at toalettene ikke er tilgjengelige for alle.

Samtidig skriver han til Universitas i en e-post at de allerede skal endre noe på praksisen:

– Vi er i ferd med å endre praksisen for toalettene til at man kun trenger å skanne kort for inngang. Denne endringen blir fullført i dag, forklarer Skogen til Universitas onsdag 19. mai.

Skogen refererer til det generelle smittevernet omtalt i en tidligere Universitas-sak og ønsker å tilføye at alle kodelåsene rengjøres minst én gang om dagen, samt at håndsprit er plassert lett tilgjengelig innenfor alle inngangsdører.

– Selv unngår jeg å ta på det ved å bruke hjørnet av adgangskortet mitt til å taste koden. Det oppfordrer jeg alle andre til å gjøre også, forteller han.

– Hvorfor er det ulik praksis ved fakultetene?

– Vi vurderer behov for adgangskontroll blant annet ut fra bygningenes beliggenhet og hvordan de brukes i løpet av døgnet. Domus Juridica ligger i sentrum og er mer utsatt for uvedkommende gjester, sier Skogen.

universitas@universitas.no

**Domus Juridica
ligger i sentrum
og er mer
utsatt for
uvedkommende
gjester**

John Skogen, eiendomsdirektør UiO

Student og fakultetet er uenig i om studentene stilte likt til eksamen

Et exphil-seminar ved UiO fikk en eksamen-soppgave som lignet semesteroppgaven de skrev tidligere i vår.
– Kjempeurettferdig, mener student.

Exfail

tekst Anna Krokene
foto Hanne Jones Solfeld

Exphil, studentenes faste følgesvenn, har gjennomgått flere hamskifter.

De siste årene har studentene ved Universitetet i Oslo (UiO) fått karakter basert på en semesteroppgave en skoleeksamen der de skal svare på to kortsvarsoppgaver.

Hedvik Uhre (23) hadde skoleeksamen 4. mai. Bare en snau time etter eksamen ble Uhre kontaktet av en medstudent. Han er i et annet seminar enn Uhre og reagerte på at en av eksamensoppgavene lignet mye på semesteroppgaven han skrev tidligere i vår.

Semesteroppgaven var «Hva burde en miljøetikk egentlig bety, ifølge Sylvan, og hvorfor hevder han at 'det dominerende vestlige synet er ganske uforenlig med en miljøetikk'». Mens en av eksamensoppgavene lød: «Hvorfor mener Sylvan at det er behov for en ny etikk? Hva er argumentet hans? Er det et godt argument? Trekk inn minst en annen tekst fra pensum i ditt svar.»

– Vil de som har skrevet denne semesteroppgaven, nødvendigvis gjøre det bedre på eksamen?

– De får nok brukt mye av den samme kunnskapen i begge besvarelser. Dessuten har jo disse jobbet med akkurat den filosofen, hans tekst og argumentasjonen som eksamensoppgaven ba oss drøfte, sier Uhre.

Stiller ikke likt

Uhre forteller at medstudenten sa at oppgaven opplevdes som lettere å svare på for ham, og at han benyttet eksamen som en anledning til å fylle ut det han ikke hadde plass til i semesteroppgaven.

I arbeidet med semesteroppgaven sendte studentene inn et førsteutkast og fikk deretter tilbakemelding av seminarlederen.

– Det er kjempeurettferdig, sier Uhre og legger til:

– Man stiller jo ikke likt til eksamen når en av seminargruppene har fått veiledning og hjelp av seminarlederen til å kunne svare best mulig på en tilsvarende oppgave. Da vil jo noen stu-

Rett skal være rett: Digital undervisning under korona har ikke gjort det lett for Hedvik Uhre (23) å bli kjent med sine medstudenter. Nå håper hun at flere exphil-studenter blir klar over det hun opplever som en urettferdig situasjon.

denter vite akkurat hva man skal skrive på eksamen for å svare godt på én av to oppgaver.

Uhre forteller at hun har brukt det samme kandidatnummeret, både på semesteroppgaven og på eksamen. Derfor burde det være mulig å sammenligne eksamensoppgavene til dem som har skrevet en semesteroppgave om det samme, mener hun.

– Hvis det er en sensor som får både semesteroppgaven og eksamensoppgaven, vil man kunne se hvem som har skrevet lignende oppgaver. Da burde de jo også kunne se hvor bra de har gjort det i forhold til dem som ikke har det.

– Det kommer til å være forskjell i karakterer, det er jeg gan-

ske sikker på, sier hun.

Mener problemet bagatelliseres

Uhre vil at fakultetet skal innrømme at det ikke stemmer at studentene stiller likt til sensur.

Da hun kontaktet fakultet og klaget, følte Uhre at problemstillingen ble bagatellisert.

– Er det viktig for deg å få god karakter?

– Nei, det er vel heller det at jeg selv har prøvd å jobbe godt med emnet gjennom hele semesteret, og da er det kjipt når man kommer til eksamen og får vite at man uansett ikke stiller likt som de andre studentene.

– Spesielt når instituttet sier seg uenig i det og mener at studentene som har jobbet med

pensum, burde ha like gode forutsetninger for å gjøre det bra på eksamen. Det tror jeg virkelig ikke kan stemme, og jeg sliter egentlig med å tro at de faktisk tror det selv.

På grunn av korona og ingen fysisk undervisning har det vært vanskelig for Uhre å bli kjent og snakke med de andre studentene på exphil. Derfor har hun heller ikke diskutert situasjonen med så mange og er usikker på om det er flere studenter som i det hele tatt vet om likheten i oppgavene.

Uhre håper at det at flere får vite om det hun opplever som en urettferdig situasjon, vil føre til at fakultetet må håndtere situasjonen på en annen måte.

Mener at studentene stilte likt

– Det er definitivt sånn at vi ønsker å unngå at det er for stor likhet mellom semesteroppgaver og oppgaver gitt til eksamen. Vi har en eksamenskomité som utarbeider oppgavene slik at de blir så gode som mulig, sier Eirik Welo, undervisningsleder på Institutt for filosofi, ide- og kunsthistorie og klassiske språk.

Det kommer til å være forskjell i karakter, det er jeg ganske sikker på

Hedvik Uhre, student

Han tror at komiteen har en oversikt over hvilke semesteroppgaver som blir gitt, men kan ikke si om de sjekker med alle seminarlærerne hva som blir gitt i oppgave.

– Det er mange måter å få oversikt og lære seg pensum på. Det å skrive en semesteroppgave og få en tilbakemelding er noe alle får et tilbud om. Jeg vil ikke si at det ikke er mulig å lykkes med en oppgave fordi man ikke har hatt den som semesteroppgave, sier Welo.

– Vil du si at studentene stilte likt til eksamen?

– Eksamen er en test av pensum, og det skal være mulig å lykkes på eksamen ved å lese pensum.

– Så sånn sett mener jeg at studentene stiller likt i utgangspunktet. Det er mange måter å jobbe med pensum på, og en stor del av eksamen vil også være deres egen semesteroppgave. Skoleeksamen er altså bare en del av vurderingsgrunnlaget.

På spørsmål om likheten mellom oppgavene er noe som skal tas hensyn til i sensuren, svarer Welo at han ikke tror det, nettopp fordi det er to forskjellige vurderinger, med en egen sensorveiledning som sier hva man skal legge vekt på i skoleeksamensbesvarelsene.

– Skjønner du at det kan oppleves som urettferdig?

– Jeg skjønner den følelsen absolutt. Vi vil følge nøye med på rutinene og se på om det er ting vi kan forbedre for å unngå at det blir for like oppgaver. Men i og med at både semesteroppgaven og eksamensoppgavene tar utgangspunkt i et felles pensum, kan vi ikke garantere at dette kan unngås helt.

universitas@universitas.no

SIOS NYE STUDENTBUSTADAR:

Den billigaste bustaden

kostar meir enn studiestøtta

Bekymra: Merita Fjetland er uroleg for at dei dyre bustadane skal føre til at det blir umogleg å vere fulltidsstudent.

– Det heng ikkje på greip, seier student.

Studentbustad

tekst Sunniva Grimstad Hestenes, Saga Eline Jonsson Hoff, Sara Sofie Tallaksen
foto Isabel Berge, Sindre Deschington

– Det er eigentleg ekskluderande, fortset Oslomet-studenten Marte Myhr.

Ho snakkar om SiO sine 77 nye studentbustadar i Nydalen. Dei er innflyttingsklare i juni, og var opphavleg eit gammalt spinneri som no er totalrenovert og blitt til bustadar. Det Myhr reagerer på er månadsleiga for desse bustadane.

Om du skal flytte inn i ei leilegheit aleine, kostar det deg mellom 8600 og 9100 kroner i månaden. Det er meir enn dei 8421 kronene studentar får i studiestøtte frå Lånekassen, sett vekk frå storstipendet kvar august og januar. Om du derimot skal flytte saman med kjærasten, er prisen noko lågare. For eit par kostar bustaden mel-

lom 9100 og 13600 kroner.

– Eg tenkjer at det er altfor dyrt, seier student Myhr.

Det er ho ikkje aleine om å meine. Universitas har snakka med fire andre studentar som alle meiner at husleiga på dei nye studentbustadane i Nydalen er altfor høg.

Sjå kva meir studentane svarte ned i teksten.

Høyrrer ikkje på studentane

– Det er heilt sjuke prisar. SiO sitt samfunnsoppdrag er å sikre lik rett til utdanning, at dei byggjer så dyre studentbustadar er bekymrande, seier Merita Fjetland i ak-

tivistkollektivet Reduser Husleia.

Ho seier vidare at det er eit stort behov for bustadar i Oslo som er tilgjengelege for studentar, spesielt dei som ikkje har jobb ved sida av studiet og må leve av stipendet.

– SiO høyrer korkje på oss eller studentane når vi seier at vi vil ha billige studentbustadar som gjer det mogleg å vere fulltidsstudent.

Desse bustadane i Nydalen gjer det umogleg å leve på stipendet når leiga er over 8600 kroner, seier Fjetland.

– Studentbustadane i Nydalen er heilt nye og veldig moderne, er ikkje det då forståeleg at det kostar å byggje slike leilegheiter og at dei difor er dyrare enn andre studentbustadar?

– Då tenkjer eg at SiO burde

ha revurdert kva for bustadar dei byggjer. Om det er så dyrt å byggje desse leilegheitene, så er kanskje ikkje det rett bygg for studentar når prisen er dyrare enn studiestøtta studentane får i månaden, seier Fjetland og legg til:

– Eg bur sjølv i SiO-bustad, og føler at det er umogleg å vere fulltidsstudent. Eg jobbar 70 prosent ved sida av studiet for å få ting til å gå rundt.

Leiaren i Venstrealliansen, Pietro Berger, er samd med Fjetland.

– Eg stussa over prisane fordi det minner meg om den private leigemarknaden. Det er ei rar prioritering av SiO å byggje bustadar som berre studentar med ein jobb kan bu i, seier Berger og legg til:

– Det hadde vore meir føre-

målstenleg med bustadar som var mindre i storleiken, eller var ein annan stad i byen, for å få ein meir rimeleg pris.

Set prisen så lågt dei kan

– Desse studentbustadane er bygd utan statleg tilskot. Det gjer at dei blir dyrare enn resten av SiO sine bustadar, skriv styreleiaren i SiO Stine Johannessen i ein e-post til Universitas.

Vi d a r e skriv ho at SiO har ein brei bustadsporfølje med

rundt 9000 studentbustadar, som inkluderer hyblar frå 3500 kroner og oppover. Bustadane i Nydalen er berre 77 av dei 9000.

– Vi har sett husleiga så lågt vi kan ut ifrå kva det kosta å byggje bustaden, skriv ho.

– Kvifor byggjer de ikkje billi-

Dette er eitt av fleire døme på at det kanskje er på tide å sjå på nivået på studiestøtta

Stine Johannessen, styreleiar i SiO

Merita Fjetland i Reduser Husleia

Desse bustadane i Nydalen gjer det umogleg å leve på stipendet

Trongt: – Det blir økonomisk trongt at husleiga er så høg. Når ein studerer på fulltid, er det avgrensa kor mykje ein kan jobbe, seier Marte Myhr, som studerer utviklingsstudium ved Oslomet.

gare studentbustadar då?

– SiO byggjer vanlegvis med tilskot, noko som gjer at vi tilbyr studentbustadar til ein lågare pris enn privatmarknaden. Alle studantar er forskjellige, dei har ulike ynske og behov når det gjeld å velje bustad, skriv Johannessen.

Ho forstår at studantar synest det er dyrt å bu i Oslo, og ho deler Merita Fjetlands bekymring om dei auka bustadprisane, men ho peikar på at det er den månadlege studiestøtta som bør endrast på.

– Dette er eitt av fleire døme på at det kanskje er på tide å sjå på nivået på studiestøtta, skriv ho og legg til:

– Studiestøtta har ikkje følgd same hastigheit som bustadprisane har gjort. Dette gjer at det blir ei skeivfordeling for dei fleste studantar som bur i Oslo, uansett om dei bur hos SiO eller private aktørar.

FIRE PÅ CAMPUS PILESTREDET OM PRISANE

Nikolai Mong Andreassen (27), studerer grunnskulelærer 5.-10. trinn ved Oslomet

– Kva tenkjer du om månadsleiga på SiO sine nye studentbustadar i Nydalen?

– Eg tenkjer ho er altfor høg.

– Kva tenkjer du om at bustadane kostar meir enn studantar får utbetalt av Lånekassen i månaden?

– Då blir det forventa at du må jobbe, og det er det ikkje alle som har høve til. Det er mange studantar som slit nok med å kome gjenom eit studie.

– Har du råd til, eller kunne tenkje deg, å betale den summen for ein SiO-bustad?

– Råd: ja, kunne tenkt: nei. Du får ikkje akkurat luksus for den prisen, og du kan finne betre leilegheiter meir sentralt, og til ein lågare pris.

William Leren (22), studerer byggingeniør ved Oslomet

– Kva tenkjer du om månadsleiga på SiO sine nye studentbustadar i Nydalen?

– Det høyrer litt dyrt ut, om dei er så små som dei plar å vere.

– Kva tenkjer du om at bustadane kostar meir enn studantar får utbetalt av Lånekassen i månaden?

– Det er jo litt tåpeleg. Dei legg opp til at du må ha ein jobb ved sida av.

– Har du råd til, eller kunne tenkje deg, å betale den summen for ein SiO-bustad?

– Det kjem heilt an på. No har jo ikkje eg sett bustadane, men om dei er store og fine nok, så kanskje. Det er dyrt i Oslo, men det var jo litt å ta i for ein studentbustad. Eg trudde det skulle vere billigare med studentbustadar.

Marte Dreng (22), studerer utviklingsstudium ved Oslomet

– Kva tenkjer du om månadsleiga på SiO sine nye studentbustadar i Nydalen?

– Eg synast ho er litt for høg, iallfall for eit studentbudsjett.

– Kva tenkjer du om at bustadane kostar meir enn studantar får utbetalt av Lånekassen i månaden?

– Eg meiner det ikkje gir heilt mening. Mange som går fulltidsstudium bruker all tid på det, og då er det ikkje så mykje rom for å jobbe kvar dag. Eg trur det er vanskeleg å få råd til det, med mindre ein har ein deltidsjobb ved sida av.

– Har du råd til, eller kunne tenkje deg, å betale den summen for ein SiO-bustad?

– Nei. Eg trur ikkje eg ville fått det til å gå rundt, også finn ein jo billigare stadar som kanskje er av like god kvalitet.

Maria Antonsen (22), studerer grunnskulelærer 5.-10. trinn ved Oslomet

– Kva tenkjer du om månadsleiga på SiO sine nye studentbustadar i Nydalen?

– Det var veldig dyrt, i kvart fall for dei single. Det er jo dyrt i Oslo, og eg tenkjer at dei SiO-bustadane bør vere billigare enn marknaden elles.

– Kva tenkjer du om at bustadane kostar meir enn studantar får utbetalt av Lånekassen i månaden?

– Det er ikkje bra. Det skal jo vere gratis å gå på skule i Noreg og likt for alle. Då må du anten ha ein jobb, eller få ressursar heimanfrå. Det kan bli urettferdig for dei som har mindre.

– Har du råd til, eller kunne tenkje deg, å betale den summen for ein SiO-bustad?

– Nei. Det er altfor dyrt.

universitas@universitas.no

Tilbudsguiden

AVIS

Grubbegata 6
Oslo

dagsavisen@kundesenter.com
www.dagsavisen.no
Tlf: 22 99 80 50

50 % studentrabatt på Dagsavisen

FORENINGER

post@samfunnsokonomene.no
www.samfunnsokonomene.no
tlf: 90 86 75 20

Studerer du samfunnsøkonomi?
Bli medlem av Samfunnsøkonomene – fagforeningen eksklusivt for samfunnsøkonomer.

Vi tilbyr blant annet kræsjkurs, juridisk rådgivning, karriererådgivning samt tilgang til Akademikernes bankavtale med Danske Bank.

Kun 300 kr i året.

Vil du jobbe i finans og teknologi ?
Bli studentmedlem nå !

Få blant annet gratis forsikring på mobil, nettbrett, PC og deg selv.

Finansforbundet
Dronning Eufemias gate 16
0191 OSLO

www.finansforbundet.no

MAT

Alle mattilbud nær deg!

Last ned Kupp-appen i dag.

TANNLEGER

Få tannsjekk til kun 450,-
10 prosent på øvrig behandling.
*Gjelder ikke tannteknikk.

ORIS DENTAL orisdental.no

SABREEN (22) «ER KORONA-KRIGER» I MUMBAI:

— Folk er engstelige og redde

Tøffe prioriteringer: Sammen med andre medisinstudenter betjener Sabreen Asari en lokal koronatelefon i Mumbai. 22-åringen sitter på det tøffe ansvaret med å bestemme hvem som får sykeplass og ikke.

FOTO: PRIVAT

Den andre smittebølgen har truffet India for alvor. Medisinstudenten Sabreen Asari jobber 48 timer i uken som helsearbeider, ved siden av fulltidsstudiene.

India

tekst Live Tronstad

– Hvert sekund er jeg redd for at jeg skal smitte noen i familien min, og at de vil bli syke.

Det sier Sabreen Asari (22) til Universitas. Medisinstudenten har siden i fjor høst jobbet i helsesektoren på frivillig basis i Indias mest folkerike by, Mumbai, ved siden av studiene.

Indias andre smittebølge veltet inn over landet i slutten av mars, og helse-systemet nådde fort bristepunktet. Historiene om overpriset oksygen, overfylte krematorier og mennesker desperate etter sykehusplasser har vært mange.

– Situasjonen har vært vill. Det har vært mangel på viktige medisiner og oksygen, og det har vært tydelig at helsesys-

temet har vært altfor svakt, sier Asari.

Det har hun fått kjenne på kroppen. Daglig blir flere titalls menneskeliv lagt i hendene på 22-åringen. Det er hun som bestemmer hvem som får plass på det lokale sykehuset, og hvem som må klare seg på egen hånd.

Offisielt har nesten 25 millioner indere vært smittet av koronaviruset, og mer enn 270.000 har måttet bote med livet. Samtidig er snakk om store mørketall. De reelle tallene kan være langt høyere.

«Korona-krigere»

På oppfordring fra myndighetene i den indiske staten Maharashtra meldte Asari seg til «corona duty» i Mumbai i høst. Hun jobber ved et av sykehusene i Mumbai, hvor hun betjener en koronatelefon for den lokale befolkningen.

– Folk er engstelige og redde når de

ringer. Jobben min er å roe dem ned, registrere personalia og sykdomshistorie. Deretter må vi bestemme hva vi skal gjøre basert på informasjonen vi har: Skal de få en sengeplass på sykehuset, eller må vi be dem om å bli hjemme? forklarer Asari.

22-åringen må ta skjebnesvangre valg og gjøre tøffe prioriteringer på jobben. Hun og andre medisinstudenter har fått tilnavnet «covid warriors».

Krigrerne jobber åtte timer om dagen, seks dager i uken. Det er ved siden av fulltidsstudier.

– På et tidspunkt hadde jeg både fysisk og mentalt sammenbrudd. Jeg var på jobb i åtte timer hver dag, og når jeg kom hjem, hadde jeg fått masse meldinger og ubesvarte anrop fra venner og familie som trengte hjelp. Det var livet mitt 24/7.

Jobben har vært en stor påkjennelse for Ansari. Hun har flere ganger opplevd å finne en ledig sengeplass, viktige medisiner eller oksygen til en lav pris, men da er det ofte allerede for sent.

– Jeg har klandret meg selv for å feilprioritere, eller til og med for å ta meg lunsjpause. Det har vært mentalt utmat-

Koronasituasjonen i India

+ Offisielt har 25.2 millioner vært smittet av koronavirus og 278.000 har mistet livet.

+ Flere eksperter mener det er store mørketall i registreringen av antall smittetilfeller og døde.

+ Den andre smittebølgen i India begynte i midten av mars 2021. Den nådde sitt klimaks 8. mai med over 391.000 nye smittetilfeller.

+ 185 millioner mennesker har fått minst én vaksinedose. 3 prosent av befolkningen er fullvaksinert.

Kilde: Our world in data

tende til tider.

Hun forteller at de tøffeste tilfellene i jobben er de hvor hun ikke bare er helsearbeider, men også venn.

– Moren til en venn ble syk og innlagt på sykehuset. Jeg forsøkte å hjelpe ham og fulgte ekstra med på moren. Etter noen

uker ble hun bedre, og jeg fortalte vennen min at han hadde all grunn for å være optimistisk. Men den neste dagen døde hun.

Asari forteller at hun gråt og fryste helt til.

– Jeg tenkte «Hva skal jeg si til ham?» Jeg fortalte ham jo at han ikke trengte å bekymre seg, og han hadde vært så glad. Det er det tøffeste med jobben.

Hjemmekontor i Mumbai

Muhammed Saad Ansari (22) studerer også i Mumbai, men lever et ganske annet liv enn medisinstudenten. Han tar en bachelor i bilteknikk ved Universitetet i Mumbai. Han har ikke hatt en eneste forelesning på universitetet siden den første nedstengingen i mars i fjor.

– Det har vært veldig annerledes å lære bak en skjerm, og vi synes det var vanskelig i begynnelsen. Nå har vi blitt vant til det.

Myndighetene burde vite at de må bruke midler på helse og medisin, nå

Satendra Kumar, førsteamanuensis i sosiologi

Ansari anslår at mellom 20 og 30 av hans venner eller noen i deres familie har blitt smittet av koronaviruset. Han kjenner medstudenter som har mistet foreldrene sine til viruset.

Enn så lenge har verken han eller familien vært syke.

– Er du redd for å bli smittet?

– Jeg går ikke rundt og er redd i det daglige, men jeg er redd for familien min og meg selv, når jeg tenker på det. Jeg håper vi aldri får det, men man vet aldri hva som kan skje.

Ansari bor med familien i Mumbai, og mesteparten av tiden er han hjemme. Han håpet at livet skulle se mer normalt ut denne våren, slik at han kunne feire avslutningen på bachelor sammen med studievennene sine.

Samfunnet begynte å åpne noe opp i februar, da smittetallene var på vei nedover. Gleden skulle imidlertid bli kortvarig. Nå er alle restauranter igjen stengt, kun «essential shops» får holde åpent, og det er innført portforbud i byen. Nedstengningen skal, enn så lenge, vare frem til 1. juni.

Rurale områder lider

Satendra Kumar er førsteamanuensis i sosiologi ved Universitetet i Allahabad, nordøst i India. Han forteller at myndighetene ikke var forberedt på den andre bølgen som traff landet for halvannen måned siden. Den har vært katastrofal.

– India er et land med en stor befolkning og en veldig svak infrastruktur innen helse. Den var ikke holdbar når antallet koronatilfeller økte, sier han.

Han forteller at den hinduistiske høytiden Holi, som ble arrangert i midten av mars, viste seg å bli en superspredere. I tillegg har gjennomføringen av flere lokalvalg og den indiske bryllupssesongen skapt grobunn for ytterligere spredning av viruset over store geografiske områder.

– Den andre bølgen starten i byene, men spredte seg fort til rurale områder. Folk dør som fluer i landsbyene nå.

Ifølge Kumar står det dårligst til i de mindre byene og på landsbygda, hvor

mellom 60 og 65 prosent av den indiske befolkningen bor.

– Det offentlige helsesystemet har kollapset der. Det er verken private eller offentlige sykehus eller kompetente leger der.

Rina Ramdev bor i den indiske hovedstaden New Delhi som tidlig ble rammet av den andre smittebølgen. Hun er førsteamanuensis i engelsk litteratur ved Universitetet i Dehli, og hun maler også et dystert bilde.

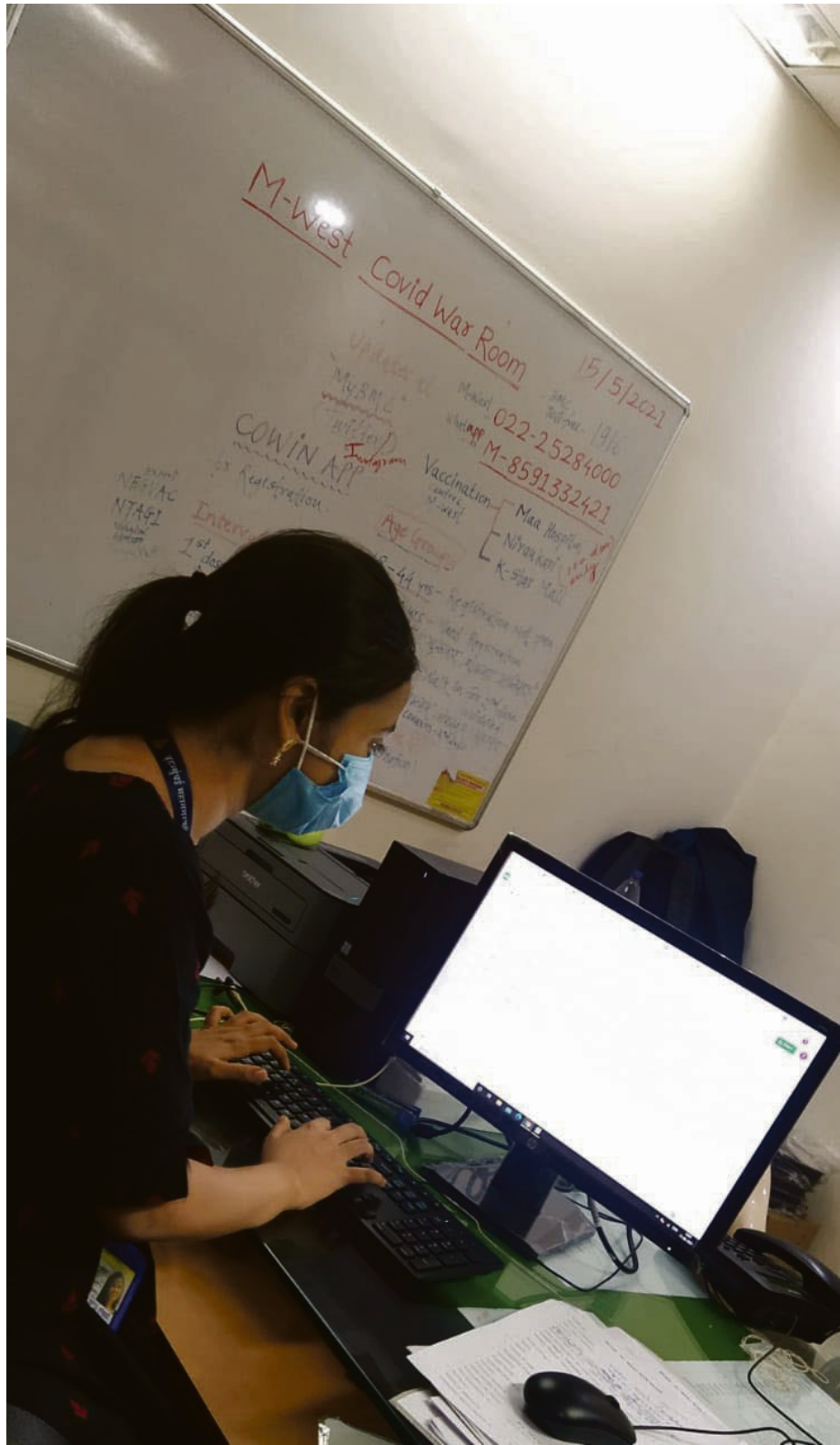
Meldingene tikker inn på Whatsapp døgnet rundt, fra venner og bekjente. Folk er desperate etter hjelp.

– Men jeg kan jo ikke hjelpe dem. Vi kan ikke gjøre noe som helst, sier Ramdev.

Store mørketall

De siste tretti årene har den offentlige helsesektoren blitt bygget ned, mens det private har vokst frem i de større byene i India. Det har gjort at gode og rimelige

FOTO: PRIVAT

Korona-kriger: På oppfordring fra de lokale myndighetene i Mumbai har medisinstudenten Sabreen Asari (22) meldt seg til «corona duty». Der jobber hun 48 timer i uken i tillegg til fulltidsstudier.

– Situasjonen er skremmende. Man merker frykten, hjelpsløsheten og sinnet overalt.

Sinnet er rettet mot de nasjonale myndighetene i India. Ifølge Ramdev har de forsøkt å skyve hele krisen under teppet i stedet for å anerkjenne den. Det har gjort vondt verre.

– Ting er fullstendig ute av kontroll, og viruset sprer seg nå til landsbyer og rurale områder. Infrastrukturen er allerede dårlig i byene, så det er ikke vanskelig å se for seg hvordan det står til i rurale områder.

helsetilbud er så godt som ikke-eksisterende i rurale områder, ifølge Kumar. Mangelen på testing fører til store mørketall i Indias koronastatistikk.

– Myndighetene forsøker systematisk å gjemme tall, ved ikke å teste dem som er syke, i rurale strøk.

En av hans egne slektninger døde nylig. Han tror hun led av koronavirussykdom, men hun ble aldri testet.

Kumar mener at nasjonale myndigheter må sørge for flere sengeplasser, nok oksygen og medisiner. Både umiddelbart

og på lang sikt.

– Vi trenger et helsesystem hvor folk har råd til tjenestene. Som et resultat av pandemien vil India bli et av verdens fattige land igjen, og det er estimert at 70 prosent av indere vil falle under fattigdomsgrensen. Det er prisen myndighetene har betalt ved å ikke investere i offentlig helse.

Treg vaksinerings

Ramdev håper at vaksineringsprogrammet Cowin vil redde landet ut av krisen, men enn så lenge er det ikke tilpasset den lavere utdannede befolkningen som bor i rurale strøk.

– En stor andel av den indiske befolkningen er analfabeter og har ikke digital kompetanse. De får derfor ikke tilgang til vaksineringsprogrammet, sier hun.

Befolkningen må nemlig registrere seg gjennom en app, som kun er tilgjengelig på smarttelefoner. Hun forteller også at frivillige organisasjoner og hjelpearbeidere har gjort en uvurderlig jobb i krisen, men at de i utgangspunktet ikke burde vært nødvendige.

– Det er et plaster på såret, men ikke en løsning. Vi må diskutere kollapsen, eller rettere sagt ikke-eksistensen, til myndighetene i denne krisen, sier hun og legger til:

– Dette er ikke rakettforskning. Myndighetene burde vite at de må bruke midler på helse og medisin, nå.

På et tidspunkt hadde jeg både fysisk og mentalt sammenbrudd

Sabreen Asari (22), medisinstudent

Klasseskiller

Studentene Asari og Ansari mener myndighetene må handle, for at India skal komme best mulig ut av krisen.

– Det er nødvendig å prioritere helse over alt annet nå. Vi er virkelig i en nødsituasjon, sier Ansari.

Begge mener at krisen har svært forskjellig effekt på ulike segmenter av samfunnet.

– Overklassen og middelklassen vil ikke bli veldig påvirket og kan mest sannsynlig gå tilbake til normalt når dette er over. Men det er mange som lider stort både økonomisk og mentalt, sier Ansari.

– Gapet mellom rike og fattige er stort. Og det er de fattige som lider mest av dette.

– Er dere optimistiske for fremtiden, da?

– Jeg har alltid vært optimistisk. Jeg tror at når vaksineringsen er unnagjort, vil ting bli mye bedre, sier Ansari.

– Helt ærlig så er håp alt vi har, så vi har ikke noe annet valg enn å være optimistiske.

universitas@universitas.no

KULTUR

kulturredaktør: **Fride Selnes Jensen**
fride.jensen@gmail.com 986 44 292

Utenlandsstudiene man ikke finner i brosjyrene

Noen velger å dra til utlandet for helt spesielle studier. Dette sier de om hverdagen, livet som en spire i Guds drivhus og det å bli headhuntet av en verdenskjent pianist.

Utenlandsstudier

tekst Ingeborg Løkling
foto Henrik Follesø Egeland

– Som prest har man gitt avkall på egen familie og skal tjene andre. Jeg har sett prester få en telefon på fest, og deretter reiser de rett for å besøke noen som ligger for døden. Det er ikke en åtte-til-fire-jobb.

Mathias Ledum (25) forteller på Zoom fra Roma. Som for å understreke nærheten til det hellige kimer kirkeklokker i bakgrunnen med jevne mellomrom.

Ledum er for tiden inne i sitt tredje år av presteseminaret som med tiden skal gi ham en pekepinn på om han har et kall til å bli katolsk prest. Når («hvis!», presiseres det) han blir ferdig, vil han ha lagt bak seg seks år med studier i blant annet filosofi, teologi, kirkehistorie, latin og italiensk. Men hva får en gudbrandsdøl med bachelor i internasjonale studier til prøve ut om prestekallet er hans vei i livet?

– Det er en reise som fortsatt pågår. Da jeg vokste opp, var jeg innom alt fra fotballproff og trommis i metallband, til kokk og fysioterapeut. Jeg kan ikke huske at jeg noen gang var interessert i Gud eller prestegjerningen på den måten, sier Ledum.

Man blir fortalt at man må ha masse penger, masse berømmelse eller masse sex for å være lykkelig

Mathias Ledum, student på katolsk presteseminar i Roma

Headhuntet av pianolærer

For Fabrice Bligoud Vestad var det fra tidlig alder klart at det var musikk han ville drive med. Han er i dag i sitt fjerde år på École Normale de Musique de Paris, der han studerer piano. At det var akkurat hit han skulle, hadde en sammenheng med at han har fransk familie, men det som gjorde utslaget, var et tilfeldig møte. I ung alder begynte han å pendle fra Hamar til pianotimer på Norges musikkhøgskole (NMH), der han ble kjent med det som skulle bli hans fremtidige pianolærer i Frankrike. Dette skjedde på en mesterklasse læreren var invitert fra Paris for å gi.

– Jeg ble egentlig tilbudt en plass der med én gang, men man hører jo historier om folk som dropper ut av videregående, og så går det skeis. Jeg valgte å fullføre skolen først, sier han.

En god del norske studenter velger å ta studiene sine i utlandet. Tall fra Lånekassen i 2018 viser at rundt 24.083 norske studenter tok hele eller deler av utdannelsen sin i utlandet, men tendensen er synkende. Grunnene til at studentene reiser ut, er forskjellige.

Ingen åpenbar prestekandidat

For Mathias Ledum var det så enkelt som det faktum at det katolske prestestudiet er «outsourcet», som han kaller det, siden bispedømmet ikke hadde ressurser til å gjennomføre studiene i Norge.

Med en mor fra Filippinene var den katolske kirken til stede i oppveksten til Ledum. Tanken om at dette kunne være veien å gå, meldte seg for alvor da han etter videregående fikk tilbud om å bli med på et frivillig utvekslingsprosjekt til Honduras gjennom Caritas, en katolsk bistandsorganisasjon.

– Det opplevdes paradoksalt. Man blir fortalt at man må ha masse penger, masse berømmelse eller masse sex for å være lykkelig. Her så jeg prester og nonner som hadde gitt avkall på alt dette, og likevel hadde de en slik vedvarende ro og dyptgående glede.

Etter sin tid i Honduras så Ledum fortsatt ikke på seg selv som en åpenbar prestekandidat. For det første hadde han kjæreste. I tillegg er det anbefalt at studentene ved presteseminaret har en annen utdanning i bunnen. Slik får de bygget seg livserfaring og reflektert over om tanken om å bli prest bare er forbigående.

Så blir det slutt med kjæresten, like etter at han ber til Gud om en pekepinn. Likevel vil han ikke kalle dette noen guddommelig åpenbaring, snarere en liten dytt. Han søker seg deretter inn på en bachelor i internasjonale studier ved UiO.

– Jeg visste jo allerede at jeg likte å jobbe med bistand, men tanken om prestegjerningen slapp ikke taket.

Ut for å se verden

For Bligoud Vestad var det derimot rett på etter videregående. Plassen på École Normale de Musique de Paris ventet fortsatt på ham, og 19 år gammel flyttet han alene til Paris. Overgangen fra Hamar ble stor.

– Jeg var definitivt en av dem som hadde en veldig romantisk forestilling av Paris, som ikke nødvendigvis var realistisk. De første månedene kan være ensomme, men jeg fant meg heldigvis et miljø ganske fort, sier han.

Det finnes musikkutdanninger i Norge også, men Bligoud Vestad ønsket et miljøskifte, etter allerede å ha tilbragt mye tid NMH. Studiene finansierer han ved hjelp av en kombinasjon av leger og frilansjobber.

– I Frankrike er det jo også en mye lengre musikktradisjon. I tillegg ville jeg ut og se ver-

den! Det er littegrann større i Paris enn på Hamar. Da jeg fikk tilbud om studieplass, var det en no-brainer, sier han.

En spire i Guds drivhus

Etter først å ha jobbet to år for en katolsk menighet i Oslo reiste Mathias Ledum på det han kaller en slags førstegangstjeneste for katolske prestestudenter i Valladolid i Spania.

– De brøt jo på en måte ned de ideene vi hadde fra før, litt som i førstegangstjenesten. Vi måtte reflektere på nytt rundt om prestetjenesten var for oss, sier han og legger til:

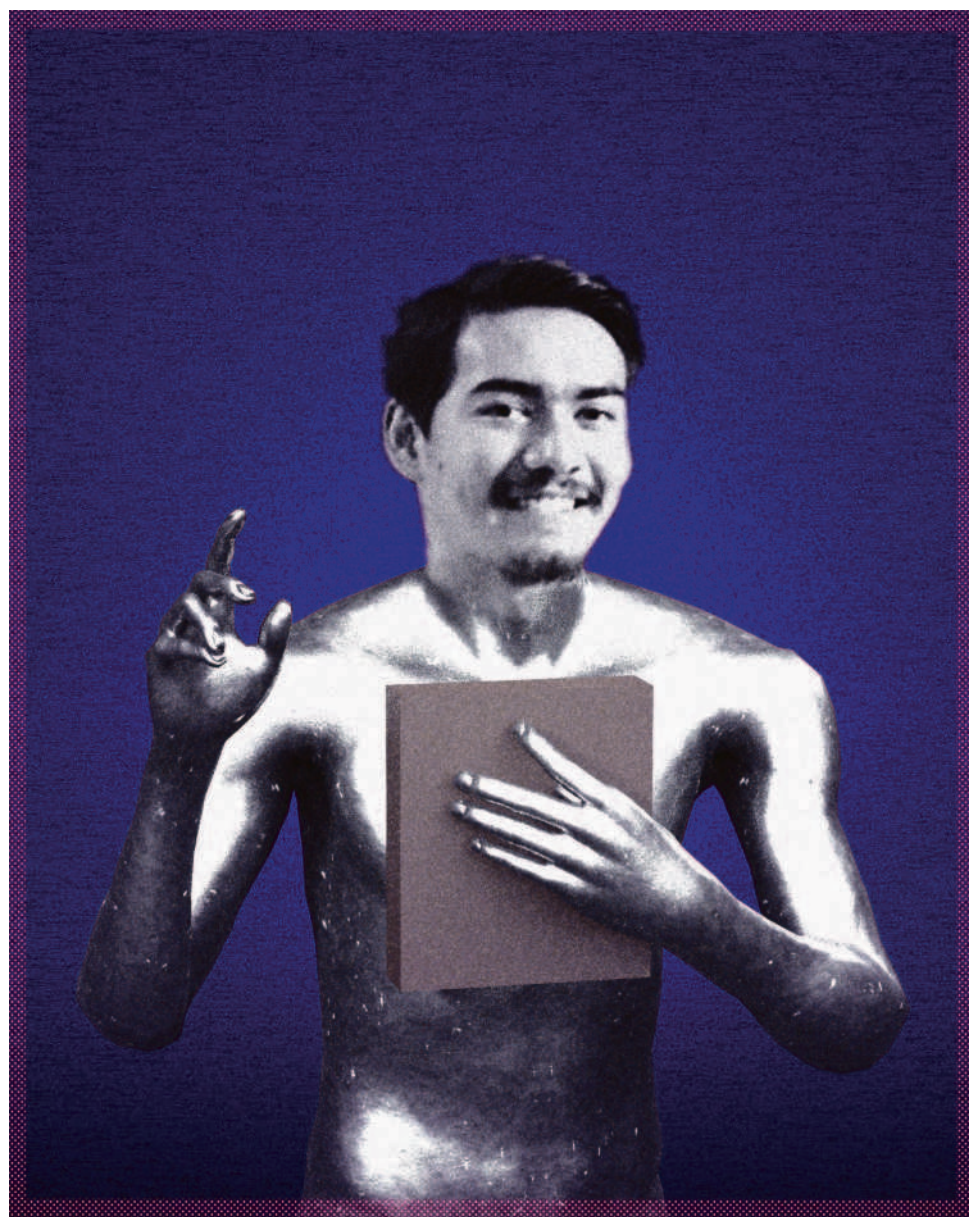
– Studiet skal ikke fungere som en prestefabrikk. Tidligere har man tenkt at jo flere prester, jo bedre. Men vi har sett med de mange overgrepsskandalene i den katolske kirken at man må bli bedre på å sile ut dem som ikke er egnet.

– Kan man bli sendt hjem?

– Aller helst vil de jo at man skal forstå det på egen hånd. I Valladolid var det kun én av dem som dro hjem, som ikke valgte dette selv. Det kalles presteseminar, og «semina» betyr jo frø. Seminaret skal være som et drivhus, der vi får vokse.

Han fortsetter:

– Dette er der vi først og fremst skal få vokse, gjennom at man lar gartneren, altså Gud, ordne og stelle. Det innebærer at vi også må luke ugresset i oss selv.

Opplysende: Utenlandsstudiene har vært rike på erfaringer, opplevelser og inntrykk for både Fabrice Bligoud Vestad og Mathias Ledum.

I pav
pres

Mentorordning i Paris

Musikkhøyskolen i Paris er kanskje ikke et drivhus, men Bligoud Vestad opplevde likevel en endring fra slik han var vant til musikkstudiet i Oslo.

- I Frankrike er det fokus på å lære seg mye repertoar, så man blir en allsidig pianist. På en hverdag øver jeg kanskje fem-seks timer, og så er det pianotimer med læreren i tillegg.
- Oi, det var mye!
- Ja, men jeg studerer jo dette. Siden studentene har et såpass høyt nivå, oppleves forholdet med lærerne heller som en slags mentorordning enn at de sitter og lærer oss opp. En flink student vil også jobbe med sitt fag fem-seks timer om dagen, forhåpentligvis!

Hvordan er det å være prestestudent i Roma, eller pianostudent i Paris, når man kommer fra Tretten og Hamar? Bligoud Vestad hadde noen tanker før han begynte å studere.

- Jeg var redd det kom til å bli enormt kompetitivt oss studentene imellom, og det er det også. Men vi er fortsatt venner. Gruppetimer er en fransk greie, det har vi ikke så mye av i Norge, sier han.

Det er littegrann større i Paris enn på Hamar

Fabrice Bligoud Vestad, pianostudent i Frankrike

Direktesendt pavekommentator

Etter året i Valladolid bar det videre til Roma for Ledum. Her har han studert filosofi i snart to år, og nå står tre år med teologi for tur. Morgen og kvelden går til bønn og gudstjenester på presteskolen, mens det på for- og ettermiddagen er undervisning på et vanlig universitet. Ledum selv beskriver hverdagen sin som «halvt studentliv, halvt klosterliv». Selv om også presteseminaret har studentpub på onsdager.

- Man lærer seg å samarbeide med alle typer folk. Slik blir det jo i prestegjernen også: Man kan ikke bare være

prest for dem man liker, eller bare ta de arbeidsoppgavene man synes er gøy.

Hverdagen er halvt studentliv, halvt klosterliv

Mathias Ledum, student på katolsk presteseminar i Roma

- Hva gjør du når du ikke er studerer eller deltar i gudstjenester og bønn?
- Vi har faste husjobber, som innebærer tjeneste på kjøken, i kor eller i sakristi. Det er også pastoralt arbeid, som skal lære oss om de mange sidene ved prestetjenesten. En venn av meg er simultanoversetter for pavens audienser, som en slags pavekommentator.

Post-snacks-refleksjonen

Pandemien traff prestene og pianistene, slik den traff alle oss andre. Mathias Ledum måtte først reise hjem til Oslo, men fikk komme tilbake til Roma. Han sier pandemien har gjort noen katolikker mer aktive og andre mindre.

- Mange har fått bedre tid til refleksjon. Etter noen uker med Netflix og ostepop begynner man å lure på om man kanskje lengter etter noe mer. Strømmede gudstjenester er dog ikke helt det samme. Det er som å se matvideoer på Youtube, uten å få lov å smake, sier han.

Ledum sier at gudstjenester på video imidlertid gjør at Kirken kommer hjem til folk som vanligvis ikke kommer seg til kirken. Undervisningen for prestestudentene er forhåpentligvis snart tilbake på campus.

Strømmede konserter er heller ikke helt det samme. De felles pianotimene utgår for Fabrice Bligoud Vestad i Paris. Mange av konsertene er blitt avlyst

- Jeg føler meg likevel heldig som fortsatt er student. Hadde jeg vært heltidsmusiker nå, tror jeg at jeg hadde slitt mer.

En verden i endring

Musikkbransjen er knallhard, og i rask endring. Salget av fysiske cd-er går ned, og hver artist er nødt til å fokusere mer på salg av konsertbilletter. Bligoud Vestad vet at det han utdanner seg til, ikke er et klassisk yrke med faste arbeidstider. Likevel er det dette han vil.

- Jeg vet at jeg realistisk sett sikkert også må undervise litt. I den klassiske musikkbransjen har det jo alltid vært konserter vi tjener mest på. Det hadde vært fint med en platekontrakt, dersom jeg vinner en konkurranse eller hvis en agent tilfeldigvis får med seg konserten min, sier han.

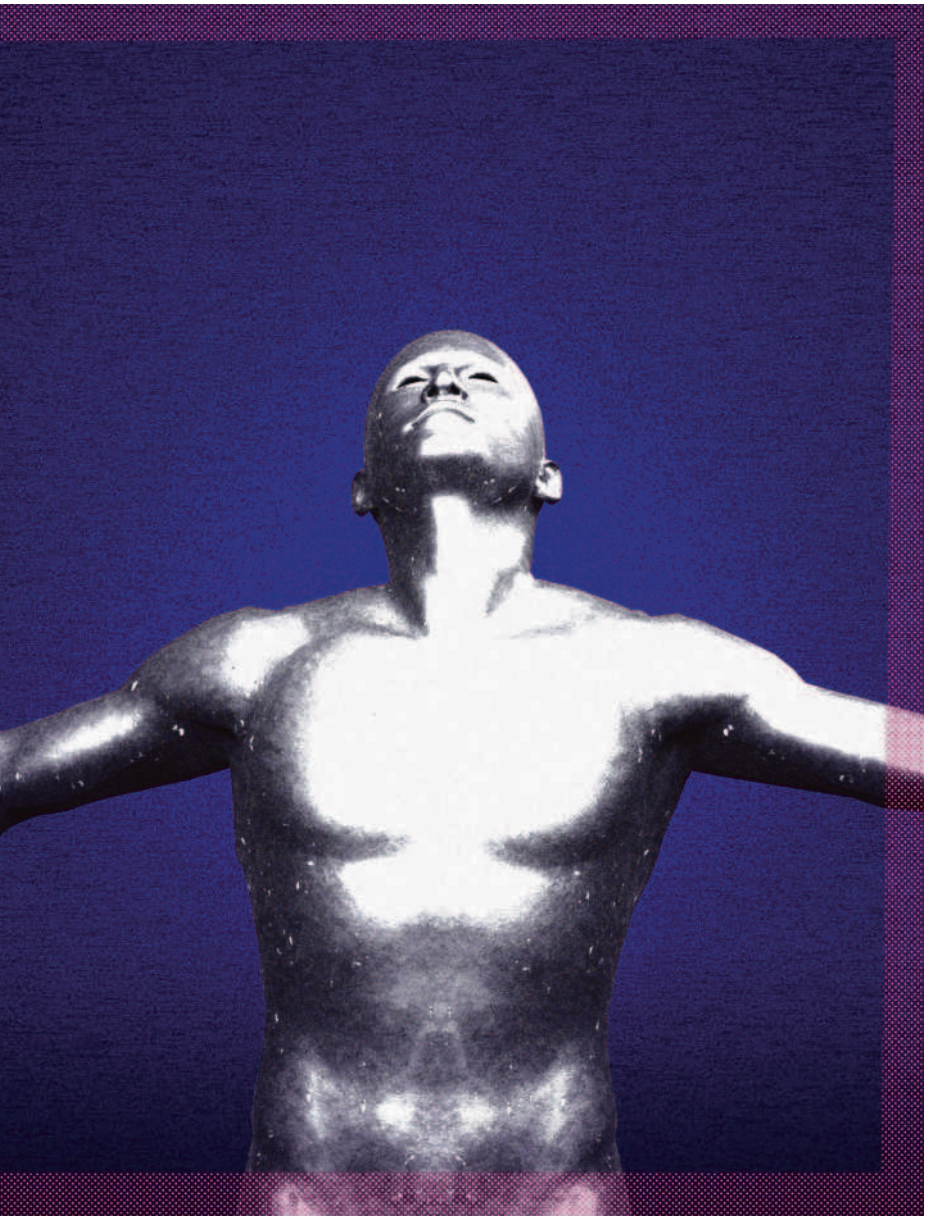
Mathias Ledum er klar over at han utdanner seg til å bli prest i en svært skiftende verden, med økende sekularisering. Av katolikkene i Norge er det mange med innvandrerbakgrunn, som kan føle seg satt midt mellom to kulturer.

- Jeg følte meg som en del av en sær minoritet da jeg var liten. I løpet av en helg gjennomfører St. Olav domkirkemennighet 15-16 messer på rundt 10 språk, med 3000 mennesker. Alt dette med fire doer og ingen parkeringsplasser, det er jo utrolig, sier han og ler.

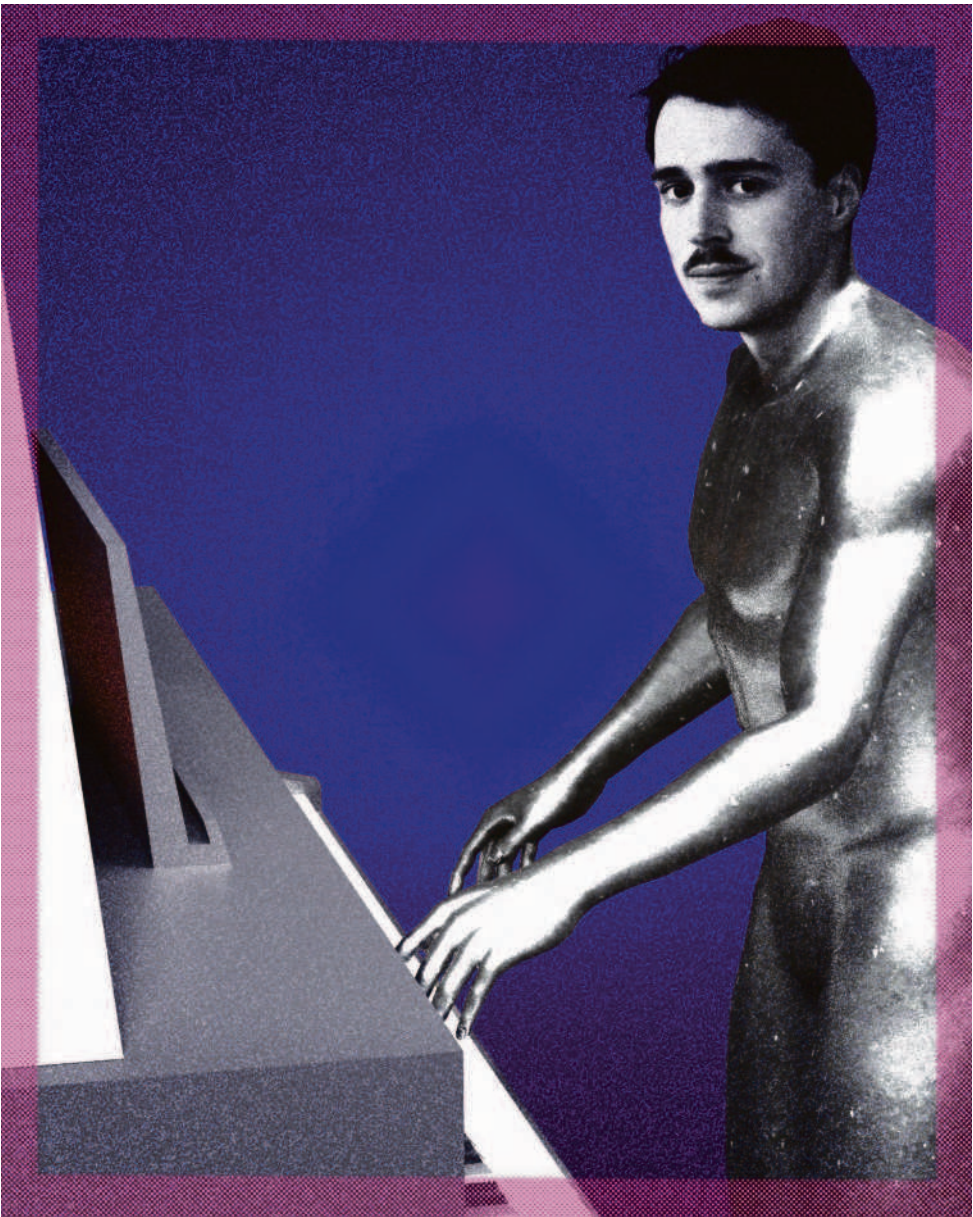
Ledum håper han kan være en prest som peker frem mot Gud, ikke en som kommer i veien for møtet mellom Gud og mennesket, som han selv uttrykker det. Han sier han ønsker å følge mennesker i deres streben etter mening i livet og hjelpe dem i sin søken etter svar på de store spørsmålene.

- Ikke minst vil jeg minne dem om at de er dypt elsket, uavhengig av indre og ytre omstendigheter. Hvis jeg kan legge meg og vite at jeg har gjort en forskjell og vært en annen Kristus for noen i dag, da har jeg i det minste gjort noe av det som en prest skal.

kultur@universitas.no

ens nabolag: Det er mange arbeidsoppgaver å prøve ut i arbeidet med å finne ut om teyrket er den rette vei.

Timevis ved tangentene: Fabrice Bligoud Vestad synes ikke han studerer sitt fag mer enn den gjengse student.

DEBATT

debattredaktør: **Aksel Rogstad**
debatt@universitas.no 988 05 815

KJØR DEBATT Hete tips om debatter i andre redaksjoner

Få meg på

«Menn blir alltid tiltrukket fordi de finner meg mystisk og interessant», skriver Peikestoken-redaktør Vilde Kråkenes i avisa lansert som «April-utgaven» (for øvrig utgitt i mai). I et høyst eksistensielt notat over én side greier hun ut om den grå følelsen av å være student i tjue-årene, som når hun kaster sigaretten på bakken og «ser gløden svinne hen, mens jeg gjør det samme».

Mystiske og interessante Kråkenes er ikke fremmed for å bjuda på. I sine tåkebelagte refleksjoner skildrer hun en gripende episode fra sengeværelset: «Du er noe for deg selv,

vet du det?» sier han. Jeg trekker på smilebåndet, og sier: ‘De sier så.’» Hennes Iglesias tar visst pusten fra henne: «Han er så vakker, og jeg er så redd. [...] I dette øyeblikket vil jeg bare ha armene rundt nakken hans og han plassert dypt inni meg. Så la oss bare inhalere disse sigarettene, før vi inhalerer hverandre.»

I karantenen er det enda godt Volda-studentene får for til fantasien, enten det er laksen som skal sløyes eller tacoen som skal krydres. Husmorpornoen får uansett duge som alternativ til helgeligget inntil videre.

Flinke, da gitt

I februar var det ingen kjære mor å spore i Unikum-redaktør Vida Emilie Werners lederartikkel om å «ta regi i eget liv»; Agder-studentene skulle hales til arbeidsbordet i klype og tang. I avisas ferskeste blekke er hun imidlertid litt mer fornøyd med sine kjære små: «Du har kanskje ikke møtt opp til hver eneste zoom-forelesning, eller lest pensum etter studieplanen. Men du har likevel gjort nok til å få godkjent abeidskrav og å gjennomføre eksamen.»

Werner har også sine trøs-

tende ord å komme med i en tid hvor mange føler at en reell studietid ble røvet fra dem. Kanskje ble det ikke så mange halvlitere på professors regning, og muligens klarte du ikke å møte din livs kjærlighet over Zoom, men frykt ikke: «Utdanningen, graden eller studiepoengene du tar, er evigvarende.»

Ja, i kveld skal jeg gå til sengs med studiepoengene mine. Jeg gjorde tross alt nok til å få godkjent arbeidskrav.

Investering i livsviktig kompetanse

Sykepleierutdanningen

Edel Marièn Taraldsen, leder i Norsk sykepleierforbund student

Norge mangler i dag ca 6000 sykepleiere. Vi vil man-
gle nærmere 30.000 om 15 år. De siste årene har flere
tusen personer søkt seg til å studere sykepleie, men
langt ifra alle kommer inn på studiet. Nå skal jeg for-
klare den brutale realitet og
dele ett konkret tiltak som
kan være en del av løsnin-
gen på utdanningen av sy-
kepleierne.

For det første kan vi ikke
øke antall studieplasser for
det har blitt gjort noe med
antall praksisplasser. Dette
understreker også helse-
og omsorgsminister Bent
Høie. 50 prosent av sykepleierutdanningen består av
praksis, altså undervisning som skal skje utenfor stu-
diestedet, med pasientkontakt hvor studenten veile-
des av en sykepleier. Praksisstudiene i dag inneholder
en del utfordringer, her er tre av dem:

- Mangel på 6000 sykepleiere gjør at de sy-
kepleierne som skal veilede studentene, ofte
er overarbeidet og ikke får god nok tid med
studentene = nedsatt kvalitet i praksis.
- Mangel på relevante praksisplasser. Kommune-
helsetjenesten har ikke en lovfestet plikt til å ta
imot studenter og får ikke midler til å utdanne
sykepleiere, slik som sykehusene. Du kan i
verste fall ha praksis på et Nav-kontor med null
pasientkontakt.
- Mange praksisveiledere mangler relevant
veilederkompetanse. For å sikre at studentene
lærer det de skal, må man ha kompetanse om
hvordan det skal skje.

Vi kan altså ikke bare øke antall praksisplasser hel-
ler, vi må sikre kvalitet på de allerede eksisterende
praksisplassene.

For det andre tar utdanningsinstitusjonene imot
flere studenter enn det de har planlagt kapasitet
og midler til. Dette er blant annet på grunn av lav
finansiering til utdanningsinstitusjonene, og høyt
fravall av studentene som starter på studiet. Altså,
utdanningsinstitusjonene får penger for å utdanne
et visst antall studenter.

Et eksempel: En utdan-
ningsinstitusjon får penger
for å utdanne inntil 80 stu-
denter. Institusjonen tar inn
100 studenter, altså 20 flere
enn de får penger til. De reg-
ner med at 20 skal falle fra
utdanningen i løpet av stu-
dietiden, slik at de får utnyttet
midlene de får tildelt. Der-
som dette ikke skjer, har de 20
studenter de ikke har planlagt kapasitet til å utdanne.

I dagens finansieringssystem, hvor sykepleierutan-
ningene får så lite per student, blir de altså tvunget
til å ta imot flere studenter enn de har kapasitet til
å undervise. Jeg forstår utdanningsinstitusjonene
godt. Myndighetene må sikre økt finansiering til
sykepleierutdanningen. Dette for å øke kvaliteten
på den allerede eksisterende utdanningen, slik vi
får gjennom studentene som begynner på studiet
og får utdannet de sykepleierne samfunnet sårt
trenger! Det handler om å investere i livsviktig
kompetanse.

Jeg forstår søkernes bekymring. Det er frustre-
rende å stå på sidelinjen og se fremtidens helsevesen
sakte, men sikkert kollapse, når man vil hjelpe. Vi må
fikse systemfeilen, og første skritt på veien er å inves-
tere i livsviktig kompetanse ved å øke finansieringen
til sykepleierutdanningen.

debatt@universitas.no

Ukas tvitringer:

Søren Heller @Awnrottur
ok idé til en ting!

F.eks på karaoke, så kommer sangteksten opp på en skjerm,
men Det som hadde vært stilig hadde vært en eller annen
greie, eller en person, som fortalte eller sang teksten til deg

Et annet sjukt konsept: I stedet for at du er nødt til å skanne varene på
butikken, er det noen som gjør det for deg.

selvsagt @Selvsagt2

Har lagt ut ting på Finn og ingen har svart på over en time og
jeg tenker at det er nok fordi jeg er dum og stygg og tingene
mine er dumme og stygge

Og når sensuren er forsinket, er det fordi kandidatnummeret mitt er dumt
og stygt

Bøffert Fusk M.D @Reynolds420

Går alltid tur i dress tidlig 18. mai så folk skal tro jeg har pult

I blant kjøper jeg kondomer på butikken fredag ettermiddag, for jeg drar
hjem og drikker meg full alene.

Debattregler i Universitas

Vil du få din mening på trykk i
Universitas?
Send innlegget ditt på e-post til
debatt@universitas.no

Typiske innlegg er mellom
1500 og 2000 tegn, inkludert
mellomrom. Lengre innlegg
kan vurderes i noen tilfeller

- Vi trykker ikke innlegg som har vært på trykk i andre aviser, eller som er hatske og trakasserende
- Vi tar oss retten til å forkorte innlegg
- Frist for innsending av innlegg er søndag kl. 17
- Legg ved et portrettfoto av deg selv i e-posten

Vokt dem for hunden

Lydløs lesesal

Bård Nordseth, UiO-student

Jeg skriver til dere i affekt. Mobiltelefonen, dette lille apparatet som ikke bare er en telefon, men også et slags brev, har snudd opp ned på verden som vi kjenner den. Omtrent ingenting er det den ikke kan gjøre for oss, og det kan da umulig være en overdrivelse å si at vi sikkert lever dobbelt så gode liv nå som før mobilen ble allemannseie. Bare på min egen lille innretning har jeg et hopetall applikasjoner, og jeg har ikke engang lenger oversikt over alt hva de kan gjøre for meg. Dingsen er jo rå, esse!

En litt eldre institusjon, men som kan sies å være minst like rå, er lesesalen. For et sted! Rad på rad med pulter og kontorstoler. En aura av undring og kunnskapstørst hviler over det tause rommet. Her

kan man i ro og mak, uten nevneverdige forstyrrelser, dykke ned i en verden bortenfor den forjengelige. Innimellom hender det så klart at noen rasler med en sekk, knitrer litt med noe papir eller går i en dør. Dette er imidlertid verdslige lyder, de er vi vant med, og dykket kan fortsette.

Andre ganger, derimot, hender det at det dukker opp andre lyder. Irriterende lyder, støy man ikke klarer å overse, lyder som kunne vært unngått. Det smerter meg å skrive dette, for disse lydene er nesten alltid forårsaket av en av disse fantastiske mobiltelefonene. Tenk at noe så flott kan volde så mye skade! Jeg vet ikke lenger mine arme råd og skriver derfor til dere, kjære medstudenter, i affekt. Sett for pokker den forbanna dingsen på lydløs neste gang du skal inn på lesesalen!!

debatt@universitas.no

Dingsen er jo rå, esse!

FORSKERINTERVJUET

Upløyd digital mark: Jessica Hansen har forsket på bruken av videotolk i den offentlige helsetjenesten. Hun mener vi trenger mer forskning på hvordan vi kommuniserer sammen via skjerm.

Mening gjennom skjermen

Videokommunikasjon har blitt en naturlig del av hverdagen for de aller fleste. Men hva betyr dette for måten tolker kommuniserer på?

Zoom

tekst Endre Ugelstad Aas
foto Frida Roland

Hvilke ressurser bruker vi for å forstå hverandre på Zoom? Hvordan skapes mening gjennom en skjerm? Dette er spørsmål som opptar språkforsker Jessica Beslie Hansen fra Universitetet i Oslo. I sitt doktorgradsarbeid har hun forsket på hvordan samtaler fungerer mellom helsepersonell og pasient, der en tolk er til stede. Men hva skjer dersom tolken kun er tilgjengelig via videolink? På hvilken måte skal pasienten da få formidlet sine symptomer eller behov til helsepersonellet? Ifølge Hansen ligger det mange utfordringer – og muligheter – i videomediert samhandling. Passende nok foregår også dette intervjuet over Zoom.

– Når vi to sitter og prater sammen, har vi et felles interaksjonelt rom som vi skaper sammen gjennom bilde og lyd. Men stemmer det rommet overens med det vi prøver å gjøre?

– Det er noe som blir satt litt på spissen i tolkede samtaler, forteller Hansen og legger til at det kan være vanskelig for dem som samtaler å gjøre seg en oppfatning av hva tolken trenger av informasjon for å kunne gjøre jobbe sin. Hva trenger tolken å se for at tolken skal forstå hva som foregår?

Dessuten er tolkens bevegelser også relevante for deltakerne i sykehusavdelingen. Eksempelvis kan nikk, eller måten tolken lener seg framover på under en videosamtale, være viktige kommunikasjonsverktøy for å skape en dynamikk og flyt i tolkingen. Men hvor mye går egentlig tapt når alt dette foregår over en skjerm?

Den vanskelige timingen

– Jeg vil ikke si at det er noe som umiddelbart forsvinner, fortsetter Hansen.

Hun vil heller si at vi har andre muligheter og begrensninger når vi snakker sammen via video, og ikke ansikt til ansikt.

– En ting som jeg mener er ganske viktig, og som kan være utfordrende, er dette med tidsforsinkelser. Når vi prater sammen ser jeg for eksempel at nikkene dine er litt forsinket, og det kan by på utfordringer for hvordan vi forstår hverandre, sier hun.

I avhandlingen ser Hansen blant annet på hvordan tidsforsinkelser kan skape problemer for kommunikasjonen mellom tolk og helsepersonell. Innen forskning på sosial interaksjon brukes begrepet «turtaking», for å beskrive hvordan mennesker som snakker sammen, regulerer hvem som får snakke når, altså hvordan vi bytter på å «ta turen». Slike turer kan både være korte og lange.

Svikt i kommunikasjonen kan ha en rekke konsekvenser

Jessica Beslie Hansen, nybakt doktor

– Hvis du stiller meg et spørsmål og jeg avgir et langt svar, så kan ikke tolken vente til jeg er ferdig med å snakke med å ta turen. Da ville dynamikken blitt helt borte. Det man typisk gjør, er å dele det opp i mindre biter. For eksempel kan helsepersonell snakke litt, for så å stoppe opp og indikere at jeg har tenkt til å si mer, forklarer Hansen.

Slike signaler være vanskelige å få med seg gjennom videoteknologi. Eksempelvis kan det dreie seg om noe så konkret som å trekke pusten. Hvis tolken har problemer med interaksjonen, hender det også at vedkommende lener seg framover for å vise dette. I slike situasjoner kan selv små tidsforskjeller ha mye å si for samhandlingen mellom partene.

Mye på spill

Det er et uttalt mål fra myndighetene at det skal satse mer på bruk av skjermtolking i offentlig sektor. I NOU-en «Tol-

king i offentlig sektor» fra 2014 ble det blant annet anbefalt at halvparten av alle tolkeoppdrag her skulle skje via skjerm innen 2023. Hansen mener derfor det er viktig å få mer detaljert kunnskap på bordet om hvordan vi kommuniserer sammen gjennom skjermen.

– Når vi snakker om slike fenomener, er det ofte som en slags enhet. Dermed kobles det også fort vekk fra de spesifikke situasjonene vi er i, og den kommunikasjonen vi prøver å få til.

For det kan være mye som står på spill i møtet mellom det offentlige og individet. Dette gjelder ikke bare for helsetjenesten, men også andre offentlige instanser som domstolene, rettsvesenet og barnevernet, samt i undervisnings-sammenheng.

– Hvilke konsekvenser kan det få om denne kommunikasjonen svikter?

– Det kan ha en rekke konsekvenser. I spesialisthelsetjenesten handler det for eksempel om å få diagnostisert noen riktig. Men det kan også handle om å skape den tilliten man trenger for at pasienten skal gå med på behandlingen, samt vite hva man skal gjøre i etterkant av et inngrep, sier Hansen.

– Da vil kluss i kommunikasjonen kunne påvirke hva utfallet av behandlingen.

Systematisk forskning

I en tid der stadig mer av kommunikasjonen foregår over video, mener Hansen det er viktig at vi blir bedre kjent med verktøyene vi har til rådighet, og hvordan disse kan brukes på en best mulig måte.

– Jeg synes for eksempel det hadde vært lurt med mer forskning på videomediert undervisning. Hva kan undervisere gjøre som interaksjonelt sett fører til gode samtaler? Her tenker jeg det er viktig at vi ikke bare bygger enkeltpersoners erfaringer, men at man får på plass systematiske studier som kartlegger hva som faktisk fungerer, avslutter hun.

ANMELDELSER

anmelderredaktør: **Ellisiv Sunde Myrva**
anmeldelser@universitas.no 944 73 404

Plate:

Gir en trang til å løpe barbeint i skogen

Frøkedal og Familien har sanket både vakre og eksotiske toner til albumet «Flora». En forløsende fusjon av folkemusikk og indielåter.

Har jeg sovet i timen, eller er felen i kombinasjon med indie-folk blitt totalt neglisjert? Frøkedal og Familien sørger for å gi det folkekjære instrumentet plass i denne floraen av et album, med sjangerbredde og kvalitetssikret lekenhet.

Åpningssporet «SØN» gir assosiasjoner til Fiona Apple, med sine alternative og rockede twister, men baner også vei for Joni Mitchell på en feletrip. Samtidig er ti låter langt mer enn det. Anne Lise Frøkedal og Familien har spilt inn et live-album med sjangerbredde fra fele-rock til spirituell indie, som osrer av lekenhet og tilstedeværelse.

Det bugner av instrumenter på forløsende «Set Your Spirit Free»: deilige harmonier, perkusjon med futt og en leken synth. Låten gir noen skamløse hippie-vibbber støpt for festival og overtrampede metere. Det er medrivende, når refrenget er både syng- og dansbart. Med taktfaste trommer i bakgrunnen er det felen, Frøkedals vokal og koring som dominerer på «Shot-Put». Dette er låta for de seigeste livsnyterne og gjør seg kanskje best til etterfesten.

Frøkedal & Familien evner å dele musikalsk lekenhet, når både variasjon og sjangerbredde glimter til uten å være for påtrengende. «Treasure» gir rocka gitar og et artig

synth-teppe med orgelsound. Men sterkest av dem alle er vokalen til Anne Lise Frøkedal. Varmt pakker den inn det støyfulle bakteppet, men spenner seg like gjerne til de lyseste tonene med like sterk kraft.

Men det legger seg også ned. «Window» kan være både vugge- og kjærlighetssang. Frøkedal drar oss gjennom dur og moll på fem minutter, en inderlig tekst risset med en sterk penn, som komplementerer de lette strenginstrumentene: «An echo is hanging in the air, for both of us to hear.» Følgende «Lonely Robot» og «Familiar» girer opp. Der førstnevnte holder på fela, ryker imidlertid alle strengene på sistnevnte. En fuzzy gitar leker seg med soloene i denne rocka hymnen til livet.

Tittelsporet er det eneste med norsk tekst, og en vakker pekepinn på gruppas bevisste stilvalg. Språket er en nytolkning av folkemusikken, og de beviser hvor fett det låter når dens elementer blandes med både engelsk, indie-folk og rock på de øvrige låtene.

Musikkbransjens generator sørger for nye låter i monitor hver dag. Singelfaktoren føles tidvis håpløs, og ofte hører vi heller enn å lytte. Men Frøkedal & Familien lager med dette albumet en havn i musikkhavet. Tross en spirituell atmosfære blir låtene verken følelsesmanipulerende eller for påtrengende, nettopp fordi Frøkedal krever sitt av lyteren. Resultatet er en fargepalett av en flora, hvor ørene er forstørrelsesglasset ditt og volumknappen er duftesansen.

Saga Eline Jonsson Hoff
anmeldelser@universitas.no

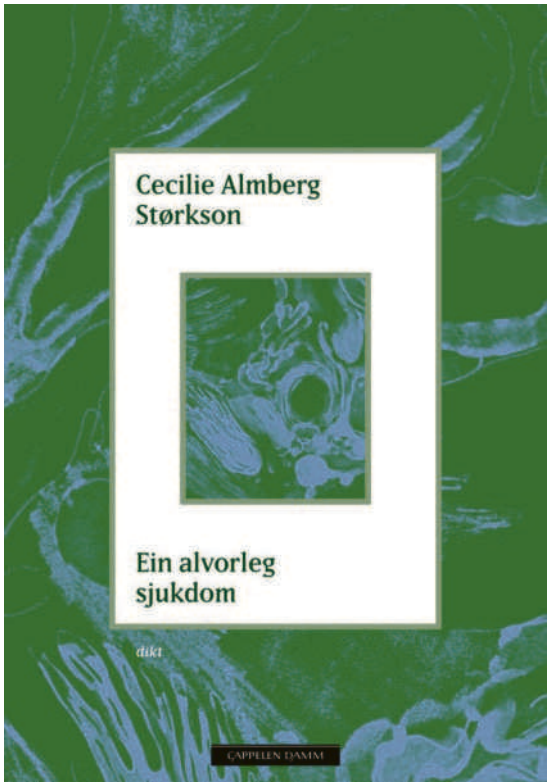

Flora

Artist: **Frøkedal & Familien**
Sjanger: **Folk/Pop/Rock**
Plateselskap: **Fysisk Format**

Bok:

En alvorlig vakker bok

Ein alvorleg sjukdom

Forfatter: **Cecilie Almberg Størkson**
Sjanger: **Lyrikk**
Forlag: **Cappelen Damm**

Debutant Cecilie Almberg Størksens diktsamling om livmorkreft er både ærlig og vond, men får likevel leseren til å trekke på smilebåndet.

Den som sa at lyrikk bare er tomme ord om kjærlighet, havet og døden, den har enda til gode å lese Cecilie Almberg Størksens debutsamling *Ein alvorleg sjukdom*. Riktignok er Størkson innom alle disse temaene, men her er vi langt unna abstrakte utsagn uten substans. I diktsamlingen møter vi et jeg som blir diagnostisert med livmorkreft, og vi følger henne fra begynnelsen av sykdomsforløpet til hun blir frisk.

«Det siste vanlege eg skriv om»: Med denne advarselen om at sykdommen er på vei, åpner boken, men den store sentimentaliteten uteblir. Jeget er på stranden med kjæresten sin og kutter seg på en østers. Det er bare et tilfeldig minne, fra da livet var helt hverdagslig.

Så begynner den tunge reisen gjennom kreftbehandling. Størkson setter ikke bare fokus på kreft, men på en kvinnesykdom. Filteret uteblir når hun beskriver bleieteper og kraftige blødninger i underlivet, men det er aldri aggressivt. Det hele omtales med glimt i øyet: «Eg blør litt ekstra // får mykje meir utflod // i byrjinga likar eg det // eg har alltid vore på den tørre sida.» Størksens usedvanlige elegante språk muliggjør denne miksen av humor og dypt alvor.

At diktenes form endrer seg i takt med sykdomsfor-

løpet, er et godt grep. I begynnelsen er diktene inndelt i strofer og er relativt korte, men når hun kommer til den tøffeste biten av behandlingen, er diktene en eneste lang strofe. Disse diktene er ikke bare tunge innholdsmessig, men formmessig er de også tyngre å lese. Uten pausene fra strofene må leseren jobbe for å holde på konsentrasjonen gjennom de mange, nærmest oppramsende verselinjene. Vi som ikke har hatt livmorkreft, kan aldri fullt ut sette oss inn i hvordan sykdomsforløpet kjennes på kroppen, men Størkson tar leseren stødig gjennom den tunge og altomgripende tilstanden av alvorlig sykdom.

I *Ein alvorleg sjukdom* får leseren følge livmorkreft tett på. Vi får et bilde på hvor jævlige og meningsløse kreften er, samtidig som Størkson reflekterer rundt det å distansere seg fra sykdommen. Skal hun kalle det cellegift eller kur? Eller bare skrive en spa-emoji? Til slutt er det eneste som morer jeget, søsterens katt: «Han kjem ikkje bort for å kose. // Bryr seg ikkje om at eg er sjuk.»

Størksens debutsamling er til tider tung lesning, men den blir aldri sentimental. Dette er en diktsamling om kjærligheten, havet og døden – og alt det hverdagslige, meningsløse og fine imellom. Med samlingen setter Størkson fokus på en sykdom det ikke snakkes nok om, men samtidig viser hun at den syke noen ganger vil vi skal se henne slik katten gjør: Hun er det samme mennesket bak sykdommen.

Maria Jostad
anmeldelser@universitas.no

Et følelsesladet og interaktivt crescendo

Med et elegant portrett av omverdenen og en emosjonell *tour de force* av et lydspor blir denne vandringen gjennom minnets mentale galleri en opplevelse som sitter.

I en hektisk eksamensperiode der jeg har vegret meg for å begi meg ut på min sedvanlige virkelighetsflukt med langvarige og massive spill, bestemte jeg meg heller for å prøve en kortvarig og historiedrevet opplevelse. «The First Tree» er som en spillbar fortelling, en interaktiv lydbok eller et meditativt dypdykk i ens personlige følelsesregister, og når rulleteksten fyller skjermen, kan man nesten ikke tro at spillet kun har tatt to timer å fullføre.

«The First Tree» er et tredjepersons eventyrspill, med utforsknings- og plattformelementer. Spillet består av to parallelle og sammenkoblede fortellinger, der du følger historien til to hovedpersoner: en rev på leting etter ungene sine, og en mann som nettopp har våknet av å drømme om denne reven. Du spiller deg bokstavelig talt gjennom drømmen til mannen – som også har spillets fortellerstemme som driver handlingen fremover. Du hører mannen fortelle sin kone om drømmen og deres følgende samtaler om mannens fortid, oppvekst og relasjoner – og spesielt hans forhold til sin far – mens du styrer reven gjennom en vakker og visuell verden. Begge karakterene er på leting etter noe, og spillets narrativ fungerer nesten som en allegori for hva fortelleren opplever og minnes om – som ses gjennom revens vandring og søken etter revungene.

Landskapet består av en drømmeaktig blanding av skog og fjell, med en rekke objekter liggende rundt: gjenstander fra en barndom, en oppvekst og et helt liv. Den nostalgiske effekten av disse funnene forsterkes av et fantastisk lydspor – som også tar seg opp i styrke jo lenger inn i fortellingen du kommer – der piano og strykere blandes med lyden av dempet regn, revens myke fotspor over snødekt landskap og gressletter, akkompagnert av fortellerens rolige stemme, og utgjør til sammen en multimedial opplevelse som virkelig spiller på hjertestrengene. Den interaktive effekten forsterkes også av at revens funn av objekter gjenspeiler hva fortelleren snakker om fra sitt eget liv.

Som en spiller som liker å utforske alle mulige kroker, skulle jeg ønske det fantes en modus man kunne aktivert for å få reven til å løpe enda fortere,

The First Tree

Hva: [Tredjepersons utforskningsspill/Walking Simulator](#)

Hvem: [David Wehle, LCC](#)

Hvor: [Nintendo Switch](#), [PlayStation 4/5](#), [Xbox One](#), [Steam](#), [App Store](#), [Google Play](#)

så man mer effektivt kunne fått avdekket større områder. Dog, dette er flisespikkeri, og det at reven ikke kan sprinte, er med på å styrke spillets fredelige og følelsesladde atmosfære, der du i samsvar med revens tempo gjennom verden har tid til å bruke det frie kameraet for full 3D-effekt. Slik kan du oppmerksomt betrakte bruken av lyd, lys og skygger: hvordan trærne fanger sollyset, gresset som vaier i vinden, eller bare det å høre på dialogen mellom fortelleren og hans kone.

David Wehle – spillets skaper – har virkelig fått til noe, og det helt på egen hånd (spillet er soloutviklet og selvpublisert). Med inspirasjon fra det kritikerroste eventyrspillet «Journey» og egne erfaringer ønsket han å få frem hvordan vi alle er forent gjennom tapene vi går gjennom i livet, til tross for den altoppslukende følelsen av å stå helt alene i sorgen, og at det til syvende og sist er noe vakkert over denne universelle sannheten som binder oss sammen. Han har også fått med seg anerkjente Message To Bears med i det nydelige lydsporet, som virkelig passer den visuelle og gripende reisen.

Så: Er «The First Tree» verdt det? Spillet koster rundt en hundrelapp, men er ofte på salg. Jeg vil fortsatt si at opplevelsen er verdt det selv ved fullpris; her vil de fleste finne noe de kjenner seg igjen i. Det er et spill om de store og små tingene som utgjør våre liv og handler om alt som gjør oss menneskelige: drømmer, håp, anger, nostalgi, tilhørighet, kjærlighet, familie, lengsler, lidenskap, tap og sorg. Skjønt spilletiden ligger på to timer, er disse to timene svært minneverdige og sterkt rørende og fungerer mildt sagt som en real og tankevekkende eksamenspause – uten at du forsvinner fullstendig i en annen verden i timevis og forsømmer alt av studiearbeid. Om ikke annet setter spillet ting i perspektiv, og ved spillets tårefremkallende avslutning virker ikke eksamen som noe stort mer enn en ørliten parentes i dette grandiose livet vi lever.

Noe det jo også er, tross alt.

Nina Elset

anmeldelser@universitas.no

Universitas anbefaler

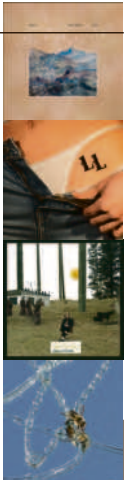
Ellisiv Sunde Myrva, anmelderredaktør

Døssi – How about now
Endelig noe annet enn pensum å gråte til

Lekende lett – Peter Pan
Sommerlåt som ikke skriker corazon eller fuego – heavy i queuen

Markus Matland – Give me a day
Bente Nilsen rater denne fyren fem stjerner på Google-vurderinger, stol på det!

Bendik HK – Labour
Hardt arbeid og enda hardere beat

Kulturkalender uke 20 & 21

25/5	25-30/5
The Working Class and Social Inequality in the 21st Century I dette webinaret får du en introduksjon til forskningsprosjektet «Den moderne arbeiderklassen» av Marianne Nordli Hansen fra Universitetet i Oslo. Mike Savage fra London School of Economics vil diskutere temaer fra hans nylig publiserte bok «The Return of Inequality». Hvor: På Zoom med UiO Når: 25. mai, kl. 14.15	Drop-in plantebyttemarked I regi av Bykuben og Spirende Oslo vil plantebyttestasjoner åpne opp flere steder i byen. Det blir stiklingmani! Hvor: Se Bykubens facebookside for info om ditt nærmeste plantebyttemarked Når: 25–30. mai
27/5	27/5
Pandemi! Klimakrise! Hvordan responderer litteraturen? I regi av Norsk litteraturfestival 2021 skal flere forfattere, blant annet Vigdis Hjorth, møtes for å diskutere kunsten og litteraturens rolle i kriser. Hvor: Strømmes på Innlandet fylkesbiblioteks facebookside Når: 27. mai, kl. 16.00	Forfatter møter politiker: Zeshan Shakar og Hadia Tajik Forfatter Zeshan Shakar og nestleder i Arbeiderpartiet Hadia Tajik møtes til en samtale om den nye arbeiderklassen – hvem er den norske arbeideren i 2021? Samtalen ledes av journalist Anne Grosvold. Hvor: Facebook live med Deichman Bjørvika Når: 27. mai, kl. 19.00

Ellisiv Sunde Myrva, journalist i Universitas

Ukas anbefaling

Studer med meg, baby

Hvem: [Din flyktige hjerne](#) Hva: [Studytube](#) Hvorfor: [Suksess](#)

Når jeg setter rammer for meg selv, er de like elastiske som strikken i joggebuxa. 45 minutter fullt fokus blir gjerne til 6 timer med feil fokus. Og når jeg greier å overbevise meg selv om at, ja, jeg kan faktisk høre på Yoguttene og lese feministisk kritikk av den vestlige forståelsen for kunnskap, da er nesten alt håp ute. Lesesalene er fulle, med intet dømmende blikk fra andre hardtarbeidende studenter må jeg finne motivasjon an-

dre steder. Hvor da, tenker du kanskje? «Study with me». Kakk meg i skallen og kall meg makrell, jeg er hooked. Hjulet har blitt gjenoppfunnet, dette er revolusjonært. «Study with me», spør en disiplinert Oxford-student. Ja, for faen, svarer jeg – og det bør du også. 50 minutter på, 10 minutter pause. Disse Youtube-videoene er konsentrasjonens rullator og støtter deg hele veien til Inspira.

Live Tronstad, journalist i Universitas

Ukas advarsel

Usunn fornuft

Hvem: [Dax18-lyttere](#) Hva: [«Sunn fornuft»](#)
Hvorfor: [70-tallet ringte og ville ha stereotypiene sine tilbake](#)

Det politiske ordskiftets hotteste debatter preges av folks sunne fornuft som premissleverandør. Skal vi tro den gjengse politiker, som drives av sin «sunne fornuft», drives kampen for friere abort av en gjeng feministekstremister, og rusreformen vil motivere ungdommen til rusmisbruk. Forskningen må tydeligvis tilsidesettes når den folkelige politikeren

skal spille på gammeldagse holdninger og tradisjonelle stereotyper for å vinne et billig politisk poeng. Ta gjerne en prinsipiell diskusjon om etiske grunnverdier, men ikke lat som at argumentene dine har noe annen empirisk støtte enn nettopp din egen innlærte «sunne fornuft». Ekkokammeret av sunn fornuft lever som aldri før, men det er tross alt valgår.

UiO Campus B

I ukens Universitas kan vi lese om en UiO-student som ikke kommer seg til Norge på grunn av stengte grenser. Ad notam-redaksjonen kan nå avsløre at UiO planlegger å åpne nye campuser, for å bistå de internasjonale studentene.

– Når vi ikke har mulighet til å undervise internasjonale studenter i Norge, så får vi heller undervise dem der de er, sier rektor Svein Stølen.

Den første av de nyeste campusene åpnes allerede neste måned i Bangladesh. Stølen sier campuset vil bære preg av gode gamle Blindern, med vonde trestoler i forelesningssalene og dyr kaffe fra SiO Mat og drikke.

– Men så vil vi selvfølgelig også tilpasse oss kulturen der campuset befinner seg. Det nye Frederikke vil servere både norske kjøttkaker og

lokale curryer.

Hvilke forelesere som blir med på flyttingen, er ennå ikke bestemt. Av det Ad notam-redaksjonen erfarer, har det vært noe motvilje blant de gamle traverne på Blindern for å flytte på seg. Stølen er derimot optimistisk.

– Jeg tror mange vil prise denne muligheten for å komme seg vekk fra Oslo. Ser du for eksempel på boligmarkedet, så er mulighetene mye bedre i Bangladesh. Jeg har snakket med flere kolleger, blant annet på Teologisk fakultet, som er veldig klare for å misjonere, nei, jeg mener migrere!

Dersom Campus Bangladesh blir en suksess, planlegger UiO å utvide til flere nye campuser rundt om i verden, alt fra Kina, Sør-Afrika og Færøyene.

Ukas studentvin

EN VIN SOM SELGER SEG SELV: Denne rosa østerikeren er en del av det nyeste og hippeste av vinkonsepter, nemlig å ikke bruke penger på markedsføring. Kein Nome (Oversatt «uten navn») har ifølge produsenten fått navnet (eller ikke fått det) for å sette godt vinhåndverk i sentrum, og ikke design eller markedsføring. Jeg lurer på hvor mange kommunikasjonskonsulenter

som måtte til for å lansere den strategien. Heldigvis sparer produsenten så mye penger at vi kan nyte kvalitetsvin til en billig penge. Selv

om det er et syltynt konsept, er det faktisk en grei rosé til en billig pris, så både jeg og lommeboken stemmer for at flere produsenter sparker markedsføringsavdelingene sine. Det er en frisk og aromatisk vin, beskrevet som «usminket», som faktisk ikke er helt på jordet: Den smaker som en tradisjonell rosé, men en bouquet med hint av gjødsel. Dette lokker til seg hipsterne og skremmer vekk de gamle rosé-drikkerne som ender med å kaste bort pengene på design. Så ta med denne ut i parken og gjør opp for en regnfull nasjonaldag. Så får vi håpe for kommunikasjonsstudentens skyld at dette konseptet ikke slår an.

Kein Nome Niederösterreich Zweigelt Rosé Trocken 2020
Pris: 129,90 kroner
Land: Østerike
Alkohol: 12 prosent

Ingeborg Albert Rikheim, vinanmelder i Universitas

UiO-student Fia Fredriksen har sett seg lei på det hun mener er urettferdig behandling av exphil-studenter. Hun mener det nye læreverket i emnet i større grad burde hjelpe studentene med eksamen, og ringer en av forfatterne av pensumboken for å lufte sine tanker.

[ring ring]
Hallo, det er Ingvild.

Hei, dette er Fia Fredriksen som ringer, snakker jeg med førsteamanuensis i filosofi Ingvild Torsen?
Ja.

Så bra! Jeg tar exphil på UiO dette semesteret og må først av alt takke deg for den flotte pensumboka. Det stod mye spennende i den!
Okei.

Jeg synes det ble veldig vanskelig på eksamen. Og så leste jeg i denne ukens Universitas at noen studenter fikk samsvarende semesteroppgave og hjemmeeksamensoppgave, mens andre ikke fikk det. Jeg fikk hvert fall ikke det, altså, for begge oppgavene var veldig vanskelige. Nå har jeg fått en idé for hvordan pensumboka kunne hjelpe meg på eksamen i større grad!
Ja, til en annen gang, tenker du eller?

Ja, altså jeg må nok ta denne eksamen på nytt, men det var jo mer et

sånt generelt tips for veien videre.
Ja, okei.

Ja, for jeg tenkte at i stedet for at noen får semesteroppgaver og hjemmeeksamensoppgaver som samsvarer, så kan dere som skriver pensumbøkene, lage et standardsett av eksamensoppgaver i boka, som er like for alle, og som vi i tillegg vil være godt forberedt på! Hva tenker du om det?
Ehh spør du bare på egne vegne, eller på vegne av en avis?

Ehh, ja, nei, jeg spør for meg selv.
Jeg er ikke fagansvarlig lenger, men jeg har hørt om dette. Det var uheldig, sånn det ble i år, men det er en ny bok, og det er klart man kunne hatt måter for å annonsere tydeligere hva man kan forvente seg på eksamen, på. Jeg tenker at dette kan være et fint forslag, men det beste er å skrive en mail til dem som jobber med disse tingene ved instituttet. Også har vi en fagdag neste uke. Send det skriftlig, så det ikke forsvinner. Vi er mange mennesker som jobber med dette.

Okei, da skal jeg høre med instituttledelsen om jeg kan få noen tilrettelagte oppgaver eller noe, for jeg kommer til å måtte konge denne eksamen, for det gikk ikke bra.
Men du har skrevet semesteroppgave?

Ja.
Og du klarte å svare på to av oppgavene?

Ja, altså jeg fikk da skrevet noe.
De fleste kommer seg gjennom seminarvarianten. Jeg ville ikke være så nedstemt, men klart det er ekkelt med en sånn følelse etter eksamen. Det var en ny pensumbok, nye oppgaver og korona dette semesteret, kanskje ligger noe av forklaringen der.

Vil du vurdere din stilling som forfatter av Norges mest eksamensrettede exphilbok?
Hva mente du?

Den er grei, vi snallast!

GABRIEL KVISSLESIAS

- 1. Hvilke nyheter kom Elon Musk med da han nylig var vert på Saturday Night Live?
- 2. Frank Løke har hatt opp- og nedturer i norsk offentlighet. Hvilken topp har han nådd nå?
- 3. Hvem er ny leder i Fremskrittspartiet?
- 4. Hvilken konservativ politiker var Storbritannias statsminister mellom Thatcher og Blair?
- 5. Hvilket parti ble igjen det største partiet ved det skotske parlamentsvalget?
- 6. Hva heter den vulkanske blandingsbergarten som blant annet finnes på en rekke øyer i Oslofjorden?
- 7. Fifa blir stiftet, Salvador Dalí blir født, Osebergskipet graves ut, Norges første kino åpnes, krigen mellom Russland og Japan bryter ut, undergrunnsba-

- nen i New York åpnes. Hvilket år er det snakk om?
- 8. Fra hvilken film er sitatet hentet? «You've got to ask yourself one question: 'Do I feel lucky?' Well, do ya, punk?»
- 9. Hva slags løp gjennomføres på The Belmont Stakes?
- 10. Hva heter Norges eneste galoppbane?
- 11. Hva kalles inndriving av gjeld som ikke er betalt innen forfall til opprinnelig fordringshaver i ett ord?
- 12. Hvor mye koster gebyr for manglende Ruter-billett hvis man betaler på stedet?
- 13. Hvilken trikk kjører forbi Blindern, Oslo City og Torshovdalen?
- 14. Hvilke tre farger pryder en norsk militærpolitibil?

- 15. Hvor mange farger utgjør de kulørte elementærfargene?
- 16. Fra hvilket land er butikkjeden United Colors of Benetton?
- 17. Benetton var også en Formel 1-konstruktør eid av samme familie. I 1994 vant deres sjåfør verdensmesterskapet. Hva heter sjåføren?
- 18. Hvem sponser Eliteserien i håndball for kvinner?
- 19. Casper Ruud er brennhet om dagen. Hvilken rank innehar han etter Madrid Open?
- 20. Da er nedrykksstriden i engelsk Premier League avgjort. Hvilke tre lag rykker ned?

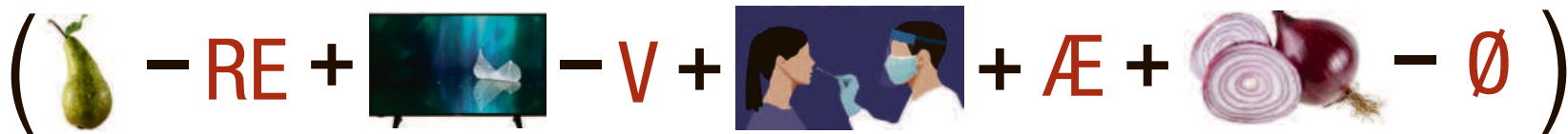
av Gabriel Corbin-Arntzen, journalist i Universitas

SVAR/DOM

- 0–4. Exphil på Bali: Du kombinerer chille studier med sol og klamydia, og tar livet med ro. Det vises.
- 5–9. AST1010 – Astronomi: Du er smart nok til å utnytte systemet som gratisspassasjer, men dessverre stopper det der.
- 10–14. Juss: Dette var bra, men det rakk ikke helt til topps ... Syt litt på Jodel.
- 15–20. Honours: WOW! Du er sååå flink!!! Gratulerer! Men så er det kanskje ikke så rart, siden du har egen seksjon i biblioteket?

1. At han har Aspergers syndrom. 2. Mount Everest. 3. Syvti Lishaug. 4. John Major. 5. Scottish National Party. 6. Rombeportør/kronkjørløpmerat. 7. 1904. 8. Dirty Harry. 9. Hesteløp. 10. Øvrevoll. 11. Inkasso. 12. 950 kr. 13. 17. 14. Gul, rød og hvit. 15. 4 (Gul, rød, grøn og blå). 16. Italia. 17. Michael Schumacher. 18. Rema 1000. 19. 19. 16. 20. Sheffield United, West Bromwich og Fulham.

Rebus

HINT: Sugerør Send løsning universitasdesk@gmail.com

FORRIGE LØSNING: «Arkitektur» Det klarte MIGs displer og Ingjerd Edledotter Megaard